

Humor_zasínáč.sk

Zborník Fóra humoristov 2011

Trnavský samosprávny kraj – Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave
2011

ISBN 978-80-88695-29-5

© Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave

OBSAH

<u>Úvod</u>	<u>4</u>
<u>Janka Blašková</u>	<u>5</u>
<u>Karol Bodorik</u>	<u>7</u>
<u>Peter Dobák</u>	<u>12</u>
<u>Marián Drobný</u>	<u>15</u>
<u>Oldo Hlaváček</u>	<u>17</u>
<u>Mikuláš Jarábek</u>	<u>20</u>
<u>Eva Jarábková-Chabadová</u>	<u>26</u>
<u>Ivan Košický</u>	<u>28</u>
<u>Marián Makar Mrva</u>	<u>32</u>
<u>Zdenko Šimko</u>	<u>35</u>
<u>Benjamín Škreko</u>	<u>38</u>
<u>Peter Valo</u>	<u>41</u>
<u>Beáta Vargová-Kuracinová</u>	<u>45</u>

Vážení čitatelia, starnúť s humorom je ten lepší spôsob starnutia, preto vám ponúkame 2. ročník zborníka **HUMOR_ZASINÁČ.SK 2011**. Internetová podoba je tiež najlepší spôsob, ako sa čo najrýchlejšie dostať do sveta. Do tohto čísla sa dostali príspevky autorov, ktorých poznáme z prvého ročníka:

Janka Blašková
Karol Bodorik
Mikuláš Jarábek
Eva Jarábková-Chabadová
Ivan Košický
Marián Makar Mrva
Benjamín Škreko

Potešilo nás, že sme získali aj nových prispievateľov. Radi uverejňujeme ich tvorbu v tomto ročníku:

Peter Dobák
Marián Drobný
Oldo Hlaváček
Zdenko Šimko
Peter Valo
Beáta Vargová-Kuracinová

Dopredu sa ospravedľujeme všetkým bádateľom „trnafčiny“, že v jednotlivých príspevkoch „echtovných Trnafčanov“ nie je dodržaný jednotný trnafský pravopis. Každý píše po svojom, tak, ako počuje a „vypráva“.

Ak ste ten minulý ročník nečítali, nevadí, tento je lepší.

Prispievateľov sme sa tentokrát pýtali: **Kde je smetisko humoru?**

Prajeme vám príjemné čítanie a zábavu!

Janka Blašková

Pýtate sa, dze je smecisko humoru, tak já vám to povím. Je kúsek za našu dzedzinu.

Jenna bapka u nás v dzedzine celý život vyšivala také smíšné a vtipné násčenky nat stól alebo nat vodovú lavičku. Vymýšlala všelijaké humorné veršičky a potom sa šeci usmívali, aj ket sa jej vára nevydarila. Ket bapka umreli, mladí povedali, že sú to gýče a ja som našla tí veselé násčenky s humornýmá nápisy za dzedzinu na smetišti. Vtedy som tam scela dat takú cedulu s nápisom, že: „Tu je smecisko humoru“. Asi to urobím.

DECHTICKÁ VODIČKA

Miro, aj ket býva v Bratislave, pôvod, ten má v Dehticách. Tam mu býva dzetko, kerého velice často naščevuje a v lete unho trávi celé práznyiny. To medzi nima vzbudilo velice silný vzťah, velice si rozumá. Šak je to dzetkov prvý aj posledný vnuk. Vnučky má aj tri, ale to neni ono. „Chlapi“ si lepší rozumá. Ket dzetko mal len tri céry, je Miro(volá sa po nem) vzácny, dlho očakávaný chlapský potomek. Dzetko sa k nemu aj tak správa. Zaučá ho do hospodárstva, učí ho šecker, čo bude v živote potrebuvat. Či už chycit kladzivo, motyku, sadnúť na trachtor, motorku. V Chtelnici majú velikú záhradu. V nej kopu ribizlových kríkov, z teho ovocá dzetko vyrába ribizlové víno. Miro, jako dobrý vnúčik, mu pri tem pomáha, ale okoštuvat nesmí.

Až ráz, bolo to tesne po maturite - skúške dospelosci. Miro hu úspešne zložil a prišól sa do Dehtíc pochválit. A dzetko, ten sa velice potešil, to sa mosí zapit, povedal. Vyložil na stól poháre a slávne, po celej dzedzine známe, ribizlové víno. Miro sprvoci nescel, šak to ešte neokoštuvat. Nevedzel, jak to chucí a čo to s ním spraví. Okúnal sa, okúnal, dzetko provokoval. Jaký si to chlap? Skús, určite ci zachucí, šak je dobré, šak je to lék. Vnúčik skúsil a zachucilo. Sedzeli, lívali, popíjali, zajedali klobáskáma. Do večera vypili vác flašék. Ket sa z Mirom začal krúcit celý svet, odebral sa do poste. Svoju izbičku mal na poschodzí, v garzónke. Uložil sa a vtedy to na neho došlo, myslel si, že umíra, že takto nejako vyzíra smrt. Zdvihol sa mu žalúdek a nevedzel, čo s tým. Nahol sa z okna a Ulavilo sa mu. S myšlénku, že skoro ráno mosí stat a šecker upratat, aby sa mu dzetko nesmál, zaspal. Asi o troch hodinách vyskočil na rovné nohy a išól friško zahladzit stopy svojej hamby.

No, čuďuj sa svete, po večernej blamáži ani chýru, ani slichu. Šak v noci nepršalo, kam sa to podzelo? Kuká, hľadá, obzíra sa a nemôže to pochopiť. Vrácił sa teda do postele a tvrdo zaspal.

Zobudzil ho dzetko s frištukom. Až mu, po včerajšej hoscine, neni zle, môže frištukovat. Ket zbadal vnuka, do ružova vyspatého, tak ho pasuval za chlapa. Hrdý Miro si myslel svoje a popod fúzy sa usmíval, ale čušal jak partizán. Furt to nemohol pochopiť, gďo a kedy a jako to odpratal. Šak nakonec to ziscil, v ten moment, jako išól nakrmít psa. Sultán tvrdo chrápal ve svojej búde a okolo sa šířil strašný smrat po ribizlovém víne. Vtedy vnúčik šecko friško pochopil a zapovedal sa, že už nigdy dzetkové víno neokoštuje. Bude pit len antonkovú vodu, kerá vivíra v prostrídku dzedziny na námestíčku, pri soche svatého Antonka. Aj tak urobil. Dzetko z neho spravil, namísto tvrdého chlapa tvrdého abstinenta. Prečo je to tak, to sa nigdo nedozvedzel.

To bolo Mirové a Sultánové tajomstvo.

HOROR V AVTOBUSE

To, čo som zažila minule v avtobuse, sa mi zdalo veselé, poučné, aj hororové. Nuž čujte: Mladíci (ani dzeci, ani chlapy), nastúpili bez pozdravu do autobusa. Okrem toho, že boli hluční, vyplúvali okolo seba šupy z jadérék. Na čo ich šofér upozornil, že má jako vždy, pozametaný avtobus. Ket v zrkadle vidzel, že chalani v robení smeciska pokračujú aj ket sa usadzili, len krúcił z hlavu.

Na ďalšej zastávke medzi cestujúcima nastúpil šoférov kolega v uniforme. Prehodzili pár slóf a vymenili si místa. Šofér posadzil kolegu za volant a sám sa vybral do kabíny autobusu. Dostal sa až na konec, dze sedzeli tí problémoví cestujúci. Jeden z nich akurát tukul do mobilu. Šéf vozidla ho chyčil za ucho z tým, či neočil, čo mu povedal. Chalan dvihol hlavu, vygúľil oči a otvoril hubu. Čuďovali sa aj jeho kompáni. Nemohli pochopiť, jako autobus ide sám a šofér robí s nima porádek. Kukali sa na neho jako na zjavení, jako na mimozemščana. Ket sa zahnal, že ich vyfacká, pubertáci sa hnet puscili zbírat smeci, keré tam nahádzali. Medzi šupáma boli aj papírky a žuvačka. Po dokončení roboty sa šoférovi omlúvili. A ten, aj ket im neprezradzil samošoféruvání autobusu, stal sa jejich kamarát. Otftedy už nigdy nerobili neporádek v avtobuse, možná aj preto, lebo sa báli, že bude horor.

Karol Bodorik

LÁSKA AŽ ZA HROB

Zamiloval som sa do nej, keď som mal 10 rokov. A to slepo, hlboko, úprimne a beznádejne, ako to len chlapec v tomto rannom pubertálnom veku dokáže. Keď som ju zbadal - odetú v jednoduchom zelenom kabáte, moja fantázia začala naplno pracovať. Predstavil som si zvodné oblíny bokov, krásne plecía a štíhly krk. Po odložení kabátu som onemel od úžasu. Objavila sa krásna hnedastá pleť, pripomínajúca kubánske tanečnice z kabaretu Tropicana v Havane, ktoré boli v časopise Slovenka v článku o ostrove slobody. Očarili ma ladné krivky guľatej spodnej časti, kde z prednej strany dominovali prievitne prekryté tvary lona. Tie zmyselné zúženia oblých línií od bokov k pásu a rozšírenia k hrudníku! Krásny rovný štíhly krk, ktorý sa ponúkal k objatiu. Hlava na ňom s jemnými lesklými ozdobami, ktoré vyzývali k dotyku. Ako celok bola úchvatná a zapôsobila na mňa majestátne, ako Kleopatra. Keď som sa je prvýkrát dotkol, zmocnila sa ma triaška. Potom som sa upokojil. Chytil som ju nežne okolo krku. Nebránila sa a poddajne sa uvelebila na mojom lone. Prešiel som jej ľavou rukou po krku a pravou po lone. Odrazu som v mojom vnútri počul jemné zvuky molového akordu. Pohybom mojich prstov na jej tele ňou prebehlo chvenie. Zvuky sa menili v rozsahu do koloratúrneho sopránu cez alt, tenor, až po barytón. Bolo to úchvatné. Pokiaľ moja ľavá ruka prstami masírovala jej štíhly krk, prsty pravej ruky hladili strieborné vlásky, ktoré narietko prekrývali jej lono, ten symbolický otvor, ktorý bol zdrojom nebeských zvukov. Splynuli sme v jednu dušu. Jej nároky na pohyb mojich prstov neustále rástli. Vyžadoval čoraz zložitejšie chmaty a čoraz rýchlejšie dotyky prstov. Aj keď sa mi nedarilo pohybovať prstami podľa jej predstavy, bola nekonečne trepezlivá. Vytrvalo poskytovala svoje telo môjmu učeniu. Niekedy som si pomáhal spevom. Nebola tým nadšená, ale trpela to, pokiaľ to viedlo ku zdokonaleniu pohybov mojich prstov po jej erotogénnych zónach a vytvoreniu rozkošných pocitov – tónov blaha. Bola čím ďalej, tým viac náročná. Narastali jej nároky nielen na frekvenciu dotykov ale aj na techniku. Prešla do veku zrelosti a jej žiadostivosť narastala tak, že jej uspokojovanie vyžadovalo odo mňa čím ďalej, tým viac úsilia. Nedala na môj vek a vyžadovala odo mňa stále viac a viac. Niekedy mi naznačila, že sú aj mladší a sú lepší a zručnejší v tomto umení ako ja. Tým sa dotkla mojej pýchy. Dal som jej pocítiť, že keď nie je spokojná, nie je pre mňa problém poskytovať si potešenie s novou, mladšou. Veď nakoniec už mala krk

celkom ohmataný a miestami vydratý, na hnedastej pleti boli už šrámy a škrabance.

Rozhodol som sa a obstaral si novú. Dokonalejšiu, krajšiu a drahšiu. Už ma tak neočarila, ako tá prvá, ale mala bledú pleť, útlejšie telo a moderné prvky. Aby znásobila svoje chvenie, použila elektrické vibrátory. Ale aj jej žiadostivosť narastala tak, že jej uspokojovanie vyžadovalo odo mňa čím ďalej, tým viac úsilia. Nedala na môj vek a vyžadovala odo mňa stále viac a viac. Niekedy mi naznačila, že sú aj mladší a sú lepší a zručnejší v tomto umení ako ja. Rozhodol som sa a obstaral si ďalšiu. Novú, dokonalejšiu, krajšiu a drahšiu.

Skončil som ako mohamedán. Mám ich dvanásť a o všetky sa musím starať. Nechal som si ich všetky. Tých prvých päť držím z nostalgických spomienok na moju mladosť. Tie ďalšie mám na rozdielne príležitosti. Jednu mám na domáce hry. Inú na výlety, inú na stretnutia s priateľmi, ktoré končia spevom. Najnovšiu mám na koncerty. Má elegantný čierny kabát, ktorý ju bezpečne ochráni pred nepriazňou počasia. Má krásnu bledú pleť, veľmi štíhly krk. Telo nemá príliš vypuklé, ale ani ho nepotrebuje, lebo je vybavená elektrickými vibrátormi, ktoré znásobujú efekty dotykov mojich prstov po jej tele. So záujmom sledujem magazíny ponúkajúce najnovšie módné modely. Tie, o ktoré by som mal záujem, sú už nad možnosťami mojej peňaženky. A tak myslím, že vystačím s tými, čo mám. Verím, že ma milujú. Ja ich milujem slepo, hlboko, úprimne a beznádejne, ako to len starec dokáže.

Je to láska až za hrob, ako vás milujem! Moje gitary!

OPOJENIE

Víno, pivo, medovina
To je práma kocovina

Koňak, likér, Whisky
Zdrevenejú pysky

Rovnováhy centrum
vypne vodka aj rum

Oťažieva hlava na kilá
Keď zaúčinkuje tequila

Bourbon chutí ako Džezík
Celkom po nej stvrdne jazyk

Víno pozdný zber - Sauvignon
Čas reakcie je dlhší po ňom

Vždy urobíš dajaké faux pas
Po víne Chateu Neuf du Pap

Vypi „Jacek pochodowi“
Malér- prúšvih je hotový!

Keď už malér- je to egál
Radšej vypi Chivas regal

Keď whisky tak Ballantine
Nie je drahá- celkom fajn

Vzdelanie mám –aspoň „Gyml
A tak pijem whisky Dimple

Po značkách či domovine
Vždy skončíš len v kocovine

KOZMETYKA

Neskaj je kozmetyka celá veda. Dávnejší to bolo jennoduché. Na nohy bola Panax pasta, kerá smrdzela väcej jak tatkové čongále po dvanástkověj šichte v holýnkách. Na kolená bol dostat Opodéldok, aby vných nelúpalo. Mydlo bolo šichtové na práný, obyčajné na čongále. Na telo a ksycht bolo toaletné. To, ked bolo v kasne, než vypáchlo, tak do kasne neišly mole. Na zagebrené paprče bola Solvýna. Inovácija donésla Solsapón. Chlapy maly paprče opuchnuté a zapálené né od roboty ale od Solsapónu. Ked bolo najväc roboty, sedzely u kožného né s kapafku, ale na Solsapón. Legenda našěj kozmetyky je Indulóna. Bola na šecker, šecker prežila až do neskajška. Na opaluváný bol Nubjáj. Nebolo treba any slnco. Stačilo sa z ným nagebryt. Na ksycht bol krém v červeno-býlēj krabyčke Marýna. Na perny lipstky až troch barév a dvoch značek, AB alebo Astryd. Prýpadne ešče jelenacý loj ból na to, aby gamby nepopukaly. Na oči okuláre a na obočí pynzéta. Na odchlpený nožnyce, žiletka, alebo brytva. Ked došly prvé voskové depylátore, nékerým babám to bolo za moc penez málo muzyky. Zavéldy sy svoje voskové odchlpený. Opaluvaly sy chlpy ze svýčku. Na vlasy Lybar lak, kerý držal na šeckém a držal šecker. Mal tajný sofystykaný slogan: „Ked máš problém s Tvojím ftákom, nastrykaj ho z Lybar lakom!“

Ked do trnafskeho ASA došól tovar, žena donésla domó téglyky, tuby a plechofky s rozpašuvačma, keré polla predavaček byly zaručene francúzke. Sprej „Paríž“. Ked som sy dal okuláre, zyscyl som, že sa volá Paris, bol tam aj namaluváný, jak na voze odvážal Helenu, aby spuscyl Trójsku vojnu. Na plechofke bolo drobnýma literáma napýsané: „Astrid Praha“. Večér, ked sa stará nagebryla z novým večerným krémom, zajačala, že ju ščípu lýca nahovado. Kukól som na téglyk a prečítal, že to je parfúm ve forme krému. Ženské sú také, že sa negebrú ze šeckým, čo má téglyk s francúzským alebo anglyckým nadpysom. Raz zme byly u kamarádov na náščeve. Pyly zme, a tak zme ostaly spat. Pri večernej hygýene moja stará vylecela z kúpelne a slzavo ručala. Lýca mala našponované a oči mala úzke jak čínanka. Vydzela tubu s francúzským nadpysom a nagebryla sa. V tube bola mast, čo mala kamarátka na stahnućý zlatěj žily, s kerú mala problémy od pórodu.

Sortyment kozmetyky sa vylepšól, ked vypukla šokjyalystycká kooperácija. Chodzly zme vykupuvat do Pešči a Vácu Madaróf. Álma myllo, álma šampón, álma pena do lavóra, álma prach na práný, skrátka, šecker jablkové. Už som sa bál, že my žena do vane donese ešče k temu jablkové

štrúllu a kompót. Já bych račí kalvados. Potom bola dostať aj nemecká značka a zrázu bolo šeko f kúpelne Fa. Skrátko Fa-sa.

Ale to ešte furt nebola žánna veda.

To neskej, to je veda. Krémy na čongále a na paprče. Jeden, aby nesmrdzely, druhý, aby netvrkla koža, tretý, aby nechytaly plýsen, štvrtý, aby sa nerobily mozole. Any jeden neból na to, aby čongále chodzyly a paprče robyly. Na nohty lagóv s farbáma od výmyslu sveta. Ščúleky, aby sy baby nemosely pazúre maluvat, tak sy nalepá už obarvené, falešné! Na kožu krémyk ranajší, svačinkový, obedový, olovrantový, večerný, nočný. Na suchú kožu, na masnú kožu, s pH5 a do pryplacý, aj vác. Pod pazuchy a na intýmne mýsta spreje, guľičky a pasty najroznejších odórof. Na ksycht sú mascyčky, masky, kremky oprocyva vráskám, na starú kožu, na strennú kožu, na mladú kožičku. Len na tú moju ovysnutú nyšt. Špecyjálne vazelýny núkajú procyva rugsakom pod očáma. Scýny na oči šeckých faréb, aj strýberné a zlaté - aby ladzyly g zubom. Na obrvy šetky, aby sa obrvy našušorily a predlžily. Škoda, že je to len na obrvy! Na obočí tušky, tólkých baréf, aj malárskej deščičke. Na opaluvány je tólko olejóf, že motóry móžu len závydzet! Na vlasy sú barvy, barváce šampóny, odbarvujúce šampóny, šampóny, čo neumývajú barvy. Brylantýny, kondycjonéry, laky od šedzyvej cez šeky blond, žltté odscýny, oranžové, červené, zelené, modré, barnavé, strýberné a zlaté, čírné, až po melý najrozlyčnejších kombynácýjí! A to šeko nélen pre ženy. Už nechýbajú any barvy na holé hlavy.

Peter Dobák

Čo je to humor? Predovšetkým je to príšerná otázka a ťažko na ňu odpovedať, lebo humor je stav duše. A rovnako ako duša, je to mimoriadne krehká vec. Pripomína mydlovú bublinu, s ktorou musíme ľahučko a veľmi citlivo narábať, aby nepraskla. Keď praskne, utečie z duše a jej priestor sa nahradí všeličím iným, duši často menej príjemným. Humor je veľmi citlivý na vonkajšie prostredie a nie je ochotný existovať v každom prostredí. Praskne aj pri náraze na zlo. Dobro však vždy dokáže nafúknuť ďalšiu bublinu, preto je nesmrteľný.

Humor je jemné pohladenie života. Ale také jednoduché to nie je, pretože nás pohladí iba vtedy, ak je presvedčený, že naozaj chceme, aby nás pohladil a sme na jeho pohladenie pripravení. Na druhej strane je priberčivý a veľmi opatrný pri výbere, koho pohladí. Dôrazne trvá na tom, aby ten, koho pohladí, bol ochotný pohladit' iných a niekedy si dovoľí pohladit' aj sám seba. Sebcov sa nedotkne a tí bez jeho pomoci produkujú len akýsi pseudohumor, akési vývrvky vlastnej duše, o ktorých sú presvedčení, že sú zábavné, ale väčšinou nie sú, a ich autori zožnú iba pretváрку a pokrytectvo pri ich hodnotení. Ich tragédia je v tom, že si to nevšimnú.

Humor je zbraň, ktorú sú múdri ľudia ochotní obrátiť aj proti sebe. Je podivuhodné, že práve túto schopnosť si humor váži možno najviac. Humor a zbraň majú jednu spoločnú vlastnosť – nie je dobré mať ich za chrbtom. Humor je pomocník a ochranca pred nebezpečnou úprimnosťou. Chráni našu dušu. Dokáže vytvoriť štít, cez ktorý nepovolání nepreniknú. Úžasne sa vie odvrácať tým, ktorí sú pozitívnymi pozorovateľmi. Humor je radosť zo života, najmä preto, že dávať je krajšie ako brať. Humor nie sú preteky. Niet v ňom víťazov. Niekoho pohladí, niekoho nepohladí. Humor nedovoľí liečiť si jeho pomocou komplexy a tých, čo to robia, presúva na smetisko humoru.

Ale kde je smetisko humoru?

AKCENT

Motto: Ak riešime nejakú úlohu, nie je na škodu, keď vieme, o čo ide.

Nedávno sklzála reč na tému popularizácie zábavných programov, rôznych talkshow a scénok. Snažil som sa byť platným hráčom v tejto diskusii, ale moje myšlienky boli prijímané s prekážkami, nedôverou a obavami, čo zo

mňa vypadne. Bolo to tak, pretože diskutujúci vedeli o mojom občasnom sklone k vulgárnym výrazom.

Ale niet sa čoho obávať, veď už aj v slovníku slovenského pravopisu sa objavujú slová, ktoré sa kedysi považovali za nevhodné, neslušné, ba niektorí z nás ich možno považujú dodnes až za vulgárne. Sú to síce slová z nižšej kubatúry vulgárnosti, ale jednoznačne naznačujú trend vývoja. Tento trend som začal podporovať nevyvrátiteľnými argumentmi popretkávanými žiarivými príkladmi. V priebehu diskusie som akýkoľvek vulgárny výraz, ktorý mi prišiel na myseľ, prechodne pracovne nahrádzal výrazom *akcent*, kým si spiatočníci zvyknú, s cieľom postupne ich nahrádzať prirodzenými, kvetnatými a reálnymi formuláciami. Aby mali spoludiskutujúci jasnú predstavu, o aké výrazy mi skutočne ide, a aby popustili uzdu svojej fantázie, priblížil som jeden z frekventovaných *akcentov* opisom situácie, keď sa skupinke poslucháčov predstavoval pán Kot: "Volám sa Kot a pre koktavých som Štefan".

V plynulom toku diskusie som pomaly vyťahoval jeden tvrdý argument za druhým a potvrdzoval, že cesta popularizácie vedie jedine používaním a využívaním *akcentov*. O správnosti tejto cesty som ich presviedčal nepopierateľnými výhodami a pozitívami pre obe strany: protagonistov aj poslucháčov, resp. čitateľov. Začal som výhodami pre protagonistov verejných vystúpení, pretože väčšina diskutujúcich bola z tejto strany barikády. Presviedčal som ich, že využívanie *akcentov* minimalizuje nároky na **slovnú zásobu** vrátane odbornej, dramaticky sa zvyšuje **produktivita ich práce**, a aby som nehovoril len tak do vetra, podporil som svoje tvrdenie príkladom: Zľahka načrieme do skvostov ľudovej slovesnosti, mierne upravíme, doplníme a produkt je na svete, vid': „Na Pereši, na tom hornom, zabil Braňo Noru *akcentom*.“ Prešpikujeme to poznámkou vo vybranom nárečí napr. „šak sme ľudzé, ta ne“ a úspech je zaručený, eliminuje trápne situácie spôsobené **výpadkom textu**, správne použitý *akcent* **nahrádza zložité odborné výrazy**, čo zvyšuje úroveň zrozumiteľnosti publikovaného a dokonca je jedno, o akú problematiku ide, je prínosom pre poslucháčov, resp. čitateľov tým, že text popretkávaný *akcentmi* je im okamžite zrozumiteľný.

V neposlednom rade som oprávnene tvrdil, že význam *akcentu* narastá už iba jeho použitím pri vyslovení akéhokoľvek súdu, myšlienky či názoru, ktorému správny *akcent* **jednoznačne zvýši a zdôrazní jeho váhu a dôležitosť**.

Musel som sa však priznať, že toto nie sú nové prevratné myšlienky. Náznaky sa totiž objavujú už aj na politickej scéne. Jeden z prvých, ktorý vedel, že tadiaľto vedie cesta k porozumeniu, bol matador slovenskej politickej scény, ktorý *akcentom* „prďúsi“ brilantne rozkošatil interpretovaný názor.

Moji spoludiskutujúci museli uznať, že bez použitia *akcentu* by si časom už nikto nespomenul na vyslovený názor a už dávno by padol do zabudnutia. Jeho príklad už nasledujú aj mnohí mladší politici a čo je potešiteľné, prítvrdzujú muziku.

Pre ďalšie príklady pravdivosti mojich argumentov nebolo treba chodiť ďaleko. Pripomenul som im jeden z najsvetlejších súčasných vzorov – krásavicu inteligentnú - Kleopatru z Turca s matkou, ktorá využívaním *akcentov* dosiahla závideniahodný úspech a sledovanosť. Nezabudol som pripomenúť neprehliadnuteľné úspechy ikony vkusu a akrobatky estetiky Nory Mojsejovej a mnohých ďalších, ako napr. popularitu nedosiahnuteľného vzoru, mediálneho čarodejníka a buldozéra ženských sŕdc Braňa Mojseja.

Na záver som im naznačil trend používania *akcentov* na európskej úrovni a prezentoval som im takzvanú „anglickú cestu“, kde napr. slovíčko *Baskit*, bežne prekladané ako kôš, košík, resp. v športovej terminológii basketbal, je veľmi zradné. Preto, ak nebudú 100% presvedčení, o čom je reč, nedoporučil som im použiť ho. Rovnako nebezpečné je slovo *Meat* - bežne prekladané ako mäso. Zdôraznil som, že obe slovíčka sa používajú aj ako jeden z našich najfrekvencovanejších *akcentov*. Na vysvetlenie ich významu som im doporučil, aby si spomenuli na pána Kota. Ďalej som ich upozornil, že si treba dávať veľký pozor aj pri objednávaní si čohosi, čo je skryté za slovíčkom *Tart*. Ak by si objednali *Tart* v slušnej reštaurácii, priniesli by im ovocný koláčik, ak nie, pontúkli by im, slušne povedané, ženu nevalnej povesti. Varoval som ich, aby nikdy nepovedali im milej slečne, že je ich ovocný koláčik.

Anglickú cestu som však zavrhol, pretože je to beh na veľmi dlhú trať a výsledok je podmienený dlhým vývojom. Slovenská cesta tadiaľ nevedie.

Dúfam, že mnou navrhovaná „slovenská cesta“ bude (*akcent*) mojimi priateľmi akceptovaná, pretože zaručuje prakticky okamžitý úspech. A ak to nepochopili, vyberiem sa tadiaľ sám a to budú *do akcentu* „čumieť“.

Marián Drobný

TEÓRIA A PRAX

Čisté ruky!
Teória a či morálka?
Prax je iná.
Platí plná obálka!
Odjakživa platí heslo.
Veď ho vieš.
Keď pomažeš,
tak sa dobre
povezieš.

DEJINY A SÚČASNOSŤ

(apríl 1998)

Za mladi mi vravievali:
Chlapče môj, Tebe niet páru!
Teraz si však každá vzdychne:
Ach, Ty dedo, nemáš paru!

NEZMYSEL

(október 1996)

Nezmyslom, že je láska večná,
tvrdí nejedna „krásna slečna“.
Že srdce buší, slzia oči,
keď stoja s milým zoči-voči
v priesvitných lúčoch mesiačka?
Vraj - lúskala by semiačka.
Pri cestách s chlapcom v temných parkoch
len túži, sníva o oškvarkoch.
Horúci bozk jej vraví, že
chutili by i lanýže.
A pri pohyboch hore-dolu
radšej by chcela koka-kolu.
Tá vrelá láska, tá v nej len
budí zákuskov sladký sen...
A najmenej jej vadí, že
má tridsať kilov navyše.

Za večnou láskou-večná honba?
To radšej bude ako „bomba“.

TRAGÉDIA BÁSNIKA

(marec 1995)

Vyšiel som večer do mesta
bez cieľa, náhodilo.
A teraz Vám tu rozpoviem,
čo sa mi prihodilo:

Výkladné skrine v podchodoch
zvečera svietia jasne,
a cenovky ich tovarov
nútia ma písať básne.
Veď každá cena básneň je
dlhá a nekonečná...
Ako mi vraví stojaca
vedľa mňa krásna slečna.
Od hladu mysl'ou prelieta
mi sen o krásnej slečne,
tak na ňu básneň napísať,
o láske nekonečnej...
Jej oči, riasy, nežná pleť
sú naraz veľmi blízko
a jemné vlásky voňavé...

Aáách...je mi z toho úzko.
A pohľad očí modravých
sľubuje chvíle vášne...
A keď si toto predstavím,
v duši mám krásne básne...
Tu jemný hlások švitorí
jej túžbu po mne, veru:
Keď BAR sa vedľa otvorí,
pozvi ma na večeru...
Okolo pliec ju objímam
a začínam sa báť,
že keď sa ten BAR otvorí,
čo ma to bude stáť?
Do peňaženky pozerám,
nie je mi z toho krásne...
A tak namiesto večere
odchádzam písať básne...

Oldo Hlaváček

O ODHRYZNUTEJ GEBULI

Sedel som s Julom na zadnom sedadle žiguláka. Viezli nás na filmovačku kamsi ďaleko, lebo cesta trvala celú večnosť. Julove rozprávanie vtedy vyčerpalo celú osnovu štvorročného štúdia v odbornej škole pre budúcich sexuológov. Rozbuškou pre vytrysknutie gejzíru iskrivých myšlienok bol môj povzdych, či konám rozumne, keď svoju mladučkú ženičku nechávam doma samotnú a sám sa túlam po Slovensku s filmármi.

Julio Satinský, vtedy ešte slobodný mladík, mi bez obalu, odborne, človečensky pohladkal dušu a mne sa výsostne uľavilo. Po chrbáte mi behali zimomriavky a rukou som si musel viackrát privrieť ústa, aby som s otvorenou chlebaňňou nevyzeral ako zízajúci eunuch pred bránou háremu. Dozvedel som sa, že chlapi na celom svete pri slniečku montujú, píšu, vymetajú, nadávajú, rozkazujú, salutujú a pri mesiačiku, ako podfaté klobásky, nevyzlečení a obutí padajú na nos do postele. Pre potešenie stojí v spálni pod posteľou už iba fľaša s pivom. Žena netúži po tele zakonzervovanom v liehu, chce potomka. Julio predomnou odťahoval oponu, za ktorou sa všetko hralo celkom ináč, ako som to doteraz videl ja. Žena v extáze vykoná čokoľvek. Lapal som po dychu, triaslo ma od strachu aj zlosti súčasne, ale počúval som, čo v žití samca so samicou znamená to – celkom ináč. Julio pokračoval. Jestvujú, čoraz častejšie, samicčky – obry. A práve takejto dračici vlezie do pazúrov chudáčik o dve hlavy sprostejší. Zotmie sa... rozum mizne... nastáva slastná chvíľa a víťazí chuť vlastniť decko. Ale keď sa to dovrtí a rozum včúva do lebene, dračica so seba strasie ešte chvejúcu sa batožinu a čo bolo pred chvíľou zdrojom rozkoše, premení na špajzu a milenca začne surovo vyžierať. Chcel som pred Julom obhájiť svoj kladný vzťah k manželskému zväzku, ibaže prednášateľ Satinský nepočúval a moju predstavu o vzornom manželstve kládol na lopatky. Krásni seladóni natrieskaní miazgou vraj putujú od domu k domu a hľadajú, kde tú ťarchu odložiť. Nápadník nápadne dáva najavo, že je plný nápadov, pani domu čaká a húta, ako nápadníka lapiť do svojej siete a vysať z neho všetko do poslednej kvapky. Ak sa niekomu vyberie fantázia na špacírku... prosím..., ale Julova fantázia sadla do buldozéra a stopro ma ide prevalcovať. Všetko to, čo hovorí, je pravda? Asi áno. Julove argumenty boli viac ako presvedčivé. Čestné slovo. Čučoriedka vraj vždy čaká. Milenec zacengá, ona otvorí a do izby

vstupuje kráľ. Obaja upadajú do tranzu a zostávajú ležať bez známok života. Tak to si už vôbec nedokážem predstaviť. Prídem domov a stará hore pupkom v tranze?

Julo bol odjakživa perfektným rozprávačom, ale toto bol silnejší tabak, než ten, čo si šúfal do papierikov. Keď sa gavalier hotuje odísť, čučoriedka spraví – chňap – a odhryzne mu gebuľu. Tak – dosť! Čo je to za výraz: odhryzne mu gebuľu?

Celou cestou mi Julo popisoval život pavúka, ktorému arachnológovia vymysleli čudné meno – čierna vdova. Knihu o pavúkoch mal so sebou vo vaku medzi tabakom, papierikmi a vodkou. Požičal mi ju – tú knihu. O čom bol film, kde sme hrali a kam nás vtedy viezli, už neviem, ale dnes už viem, že život pavúka je prečudesný. My – arachnológovia - by sme vedeli rozprávať. Julko, ďakujem!

SVIŇA NA STRECHE

Nepoznám decko, čo by nechcelo byť hasičom. Kto si toto prečíta, neuverí, že sa to stalo, ale prisahám, všetko, čo opíšem, som videl na vlastné oči. Keď neveríte, predstavím vám suseda, jeho ženu a veliteľa hasičov, ktorý ju preťahuje zo Zväzu záhradkárov k hasičom. Sused, ktorý všetko spískal, čo opíšem, je drobučký človečik a všetci mu závidia velikánsky dom. Nedávno ku nám priletela zvesť, že na poľovačke strelil divú sviňu. On je poľovník, ale sviňa divá nebola. Bolo to domáce prasa a nestalo sa to na poľovačke, ale na svadbe jeho syna. Brava šiel doraziť guľovnicou. Od úst si odtrhol demižón slivovice, uchopil flintu, pootvoril dverka do chlieva, zalícil a ... TRESK! Guľovnica zaískrila a keď dymová clona opustila bojisko, sviňa prešľapovala v kúte dvora a chlípala slivovicu z prestreleného demižóna. Aby zachránil vlastnoručne pálenú slivovicu, kvokol si vedľa svine a o chvíľu, keď boli na nerozoznanie, zovrel zbraň a vypovedal svini vojnu. Lauf guľovnice bol jeden oheň, ale on metal gule ako z guľometu. Sviňa kľučkovala po dvore ako futbalista po prestupovej listine. Na smrť vyplašená a hluchá od kanonády, vyskočila na vlečku so zemiakmi, odtiaľ na kapotu traktora a zošmykla sa do mláčačky. Sused zacičil a zreval: „Vzdaj sa, ty sviňa! Ináč, spustím mašinu!“ Keď začula mierovú výzvu, ako by jej narástli krídla, vyskočila na strechu susedovej kôlne. Diváci tleskali a zakláňali hlavy, aby videli sviňu medzi holubmi. Čo s ňou, sviňou vypasenu? Nevesta so zeleným venčekom na hlave vrieskala, že táto historka poznačí zdravie jej plodu, na ktorý už o mesiac môže poberať prídavky. Do telefónu revala: „Halóóó, pomóóó! Tu oheň na šope.“

Svokor v tranze a ja tú sviňu nezachránim.“ Sused nestihol prehltnúť štvrtú algenu, keď do dvora dorazil hasičský zbor. Chlapi v prilbách sviňu na streche ešte nevideli. Útočili prúdom vody. Zo strechy sa spustil Niagarský vodopád a s ním hrdinka tejto historiky. Rypla do studne a zostala bezbranná v prvej skruži napoly dnu, napoly von. Vtedy sused priskočil k demizónu, vyzunkol posledné deci, zreval – do zbrane! – a padol do jamy s vápnom. Nešťastníkov prebral k životu prúd studenej vody. Sviňa vyliezla zo studne, sused z jamy, pozreli sa na seba a v tom momente ju trafil. Nie sused – šľak ju trafil. Hasiči vysušili uniformy, susedove gate a neveste slzy. Do varu priviedli ovar v kotle, svadobčanom krv v žilách a susedovi žľč v pečeni. Veliteľ hasičov totiž rafinovane pokračoval v preťahovaní jeho ženy do radov hasičov v šope, z ktorej spláchni tú sviňu. Kto je ten sused? Prezradím len toľko, že v našom susedstve bývajú štyria chýreční poľovníci. Mňa do radov dobrovoľných hasičov nepretiahli. Vstúpil som tam dobrovoľne. Stále je čo hasiť.

MIKULÁŠ JARÁBEK

KDE JE SMETISKO HUMORU?

Priznám sa, videl som už kadejaké smetiská, ale žiadne vyhradené, prípadne riadne označené smetisko humoru som ešte neobjavil. Na svoje imaginárne smetisko humoru rád odkladám nepodarené nápady. Odpad samozrejme separujem, lebo aj na smetisku vlastného humoru sa občas nájde niečo zaujímavé, čo ešte stojí za recykláciu. Netvrdím, že tak nerobia aj iní autori, ale zdá sa, že si niektorí aj na takom obyčajnom smetisku humoru veľmi často dokážu založiť živnosť a dokonca dobre ryžujú. Ale to je už aj vecou vkusu čitateľov alebo divákov, niekedy doslova konzumentov, ktorí na to majú chuť a bohužiaľ aj žalúdok. Nepáči sa mi ani snaha vyhadzovať autorov na smetisko humoru či dejín. Najmä u nás totiž pretrváva zvyk zakladať aj čierne skládky odpadu, pri ktorých vždy hrozí samovznietenie, čo by určite neprospeľo žiadnemu humoristovi, ktorého tam niekto delegoval alebo postrčil.

Celkom otvorene môžem povedať, že radšej ako rýchlokvasných zabávačov mám dobre kvasené uhorľky. Nie som vyznávačom ani uletených hollywoodskych filmov, lebo som vyrastal na chaplinovkách, a tak si radšej vyberám to najlepšie z klasických i súčasných filmových komédií či televíznych seriálov, čo dnes tiež veľmi často obmedzuje komercia alebo píplmetre. Mám rád vtipy, z ktorých vystrelí pointa ako zátku zo šampanského a anekdoty o umelcoch, lekároch, učiteľoch, policajtoch i papalášoch. Aj ich interpretov ako si ubúda, ale rád si ich vždy prečítam v elektronickej pošte.

Myslím si, že v súčasnosti je trvalou zárukou dobrého a veľmi osožného humoru najmä známe Radošinské naivné divadlo, ktoré by malo mať práve pre svoj humor, ktorý je hlbokou sondou aj do našej národnej povahy, už dávno vo svojom názve skôr národné. ako „naivné“ Pritom treba spomenúť aj ľudovú slovesnosť, ktorá je prameňom životných skúseností a múdrosti mnohých generácií, a nečudo, že sa z nej učili aj klasici našej humoristickej literatúry. Z tradícií zdravého ľudového humoru zase vychádzala ich schopnosť diagnostikovať „kde leží naša bieda“, pričom aj ich humor vedel, ako sa vraví, „začať do živého“.

Podobné inšpirácie sú dnes zárukou, že humor nemusí podliehať autorskému kastovníctvu alebo komerčným normám, ktoré v súčasnosti šarapatia nielen v oblasti humoru. Práve bez týchto neduhov má humor

prirodené predpoklady odhaľovať aj skryté prejavy ľudskej hlúposti, samolúbosti a arogancie, ktoré sa často vyznačujú ešte i škodoradosťou či vulgárnym cynizmom. A hoci pre podobné vlastnosti smetiská nemáme, účinná profylaxia humorom môže zlepšovať nielen životné prostredie.

NEZVYČAJNÁ PRÍHODA

Nemajú to už veru ľahké lekári ani pacienti. Jedným sa nepozdávajú ich nízke platy a druhých hnevá, že musia platiť za vyšetrenia, za lieky a všeličo ostatné, čo si nárokujú.

Aj pán doktor v istej obci, ktorá voľakedy patrila k strediskovým, mal už svoje neblahé skúsenosti s podobnými pacientmi. Keď sa raz traktorista Fero od sestričky dozvedel, že treba zaplatiť aj za povinné vyšetrenie k vodičskému preukazu, tak sa rozhneval, že skoro zdemoloval ambulanciu. Lekár sa zachránil iba tým, že sa v poslednej chvíli schoval za prezliekáciu stenu, a sestrička stačila nepričetnému Ferovi pichnúť aspoň upokojujúcu injekciu. Pán doktor, v zásade nekonfliktný a mierumilovný človek, rád poskytoval pacientom aj nadštandardné služby, no na neprispôsobivých pacientov si odvtedy dával pozor, aby predišiel aj náhodnej inzultácii. Keď sa zakrátko v jeho ambulancii objavil Mišo, hneď vedel, že chce péenku, aby mal zase výhovorku do práce. Mišo však na to išiel z iného konca ako obvykle. Rázne sa povyzliekal a postavil pred sestričku, aby aspoň vizuálne skontrolovala jeho mužnosť, a fajčiarsky zakašľal, aby presvedčil aj doktora, že niečo má v neporiadku. Doktor hneď vycítil možné komplikácie a radšej zbystril ostražitosť. Chvíľu Miša popočúval stetoskopom, trochu poklopkal a poštuchal a hneď fuk od neho čo najďalej, aby náhodou pri určení diagnózy niečo neutřížil. Miša to napajedilo, lebo si dal niečo na povzbudenie už v krčme, a tak sa smelo dovoľával svojho.

- Pán doktor, poriadne ma popočúvajte a neštuchajte do mňa, lebo poštuchaj viem aj ja, - zastrájal sa aj pred sestričkou.

Sestrička sa zapýrila a doktor ho začal znova voľky-nevoľky vyšetřovať, no potom zase len šmyk bokom k paravanu.

- Oblečte sa, ste bez teploty, nič vám nie je, - s obavami v hlase a našponovanými nervami vyriekol doktor svoju diagnózu, pričom očividne dochádzala trepezlivosť aj sestričke.

Mišo sa nahnevane začal obliekať a myslí si: *Človek sa cíti chorý a ešte by mal zaplatiť všimné za péenku. Taký inteligent si nezaslúži zaplatiť ani v krčme!* Bol by si aj odpľul, no keďže bol v ambulancii, rozhodol sa, že si aspoň

chlapsky vysiaka nos. Sotva sa mu však ruka ocitla v nohaviaciach, rozľahol sa v ordinácii srdcervúci krik a do miestnosti vtrhla celá čakáreň zachraňovať si pána doktora so sestričkou.

Márne sa potom Mišo vyhovárал, že si chcel iba utrieť nos, lebo uňho vreckovku nenašli. Nervove vykoľajený pán doktor išiel na dlhodobejšiu péenku, lebo aj podľa vyjadrenia odborníkov z brandže utrpel „traumu z agresívnych pacientov a úplatkárov“. A Mišova obľúbenosť v obci je rozkolísaná ako povolebné preferencie, lebo jedni ho obviňujú, že im chcel zahlušiť doktora, a druhí mu platia v kréme na zdravie a na odvahu.

OZDRAVNÉ EPIGRAMY

STRANÍCKE TRIČKA

K tričkám patria, velia trendy,
vernosť, posty, dividendy.

KORUPČNÉ PRAVIDLO

Kým úplatok nevidíš, never,
kým nezrátaš, neber.

ZÁSADA KLIENTELIZMU

Klienti sa vyberajú
pri elektronickom podaní,
klientelizmus neuvádza ani
v majetkovom priznaní.

OZDRAVNÝ TREND

Nemusí si ku kontu
aj omyly pričítať,
kto si kvôli tomu nechce
nepríčetnosť vyčítať.

STAROSTI LÍDROV

Svedomie ich občas kvári,
čo ukázať z mnohých tvári.

EFEKTÍVNE NOMINÁCIE

Filoména chudera
málo v škole sedela.
Vo funkcii líšky
čítajú jej z knižky

ČAS ČINOV

Vravia si dnes muži činov,
čo sa vlečie – neutečie,
čas nás zbaví prečínov.

PADNI KOMU PADNI

Želajú si vzostup,
velia: uhni – zostúp!

REÁLNY VARIANT

V hlave, v bruchu duto,
s výplatou aj v brutto.

VIRTUÁLNY VARIANT

Kto si virtualitu obľúbi,
tomu aj pečené holuby
lietajú virtuálne do huby.

LIMERIKIÁDA

EUROLIGA

Gréci s Írmi tlačia trigu,
nemajú na vyššiu ligu.
Vieme chodiť vo futbale,
môžeme byť vo finále,
predplaťme si extraligu.

BIZNISMEN

Pásol Jano tri voly u hája,
teraz pasie v mercedese, hojaja.
Sľubujú mu basu,
márne po ňom pasú,
veď si platí obhajcov, ťuhája.

CHUDÁK VORKOHOLIK

Ani statky z Opoja
vorkoholika nezhoja.
Iba dane zdedil,
plače, že je debil,
že ho majú za vola.

POŠUŠKY

Vravia si aj v Nesluši,
čo tých hore nevzruší.
Máme platy na záplaty,
lepšie je mať padák zlatý,
ináč si v tom po uši.

VESELÝ KAR

Aj ten mäsiar v Lendaku
máva radosť nejakú.
U mäsiarov sa to stáva,
aj na kare býva sláva
- sviňa visí na háku.

LETNÉ RETRO

Za mlada v Rajci so Stanom
dobre im bolo obidvom.
Kvôli ozdravnému schodku
spomínajú dnes na dôchodku,
ako bolo v Rajci pod stanom.

PRVÁ POMOC

Zaslúži si zmienku -
pri trnavskom šenku,
snažili sa mladí Rómi
zachraňovať dedka z kómy,
mal však prázdnu peňaženku.

RODOVÝ BABYLON

Dedko Čajka z Oravy
má rodové obavy.
Už aj babke než pre city
haraší pre celebrity,
že vraj z toho nezľaví.

MAJSTROVSKÝ IMIDŽ

Taký chytrák čo to vie,
keď sa hore ohreje,
začne tárať aj dve na tri,
veď k imidžu to už patrí,
že tým je aj výkvet IQ.

VALENTÍNSKA NÁVRATKA

Píšu chlapci od Blavy,
valentínske pozdravy.
Beta je z nich celkom in,
či v tom bol aj Valentín,
otcovský test vyjaví.

ŤAH S DÁMOU

Zdanlivo aj v nežnej zhode
na Freuda vždy dôjde.
Zvodca dostal dámu v letku,
a v citovom zmätku
chuderu ju poslal k vode.

Z MOKREJ ŠTVRTE

V pivnici Dobrá pohoda
vzbudila obdiv nehoda.
Štamgast pil schuti do tuha,
zato mal šťastie koľuha,
veď spadol rovno do suda.

MALÝ RÍM

Na Záhorí prestrú stúl,
nech sa každý cíti cool.
Trnava je Malý Rím,
k vínu zrýmujú aj PIN,
s trnafičnu si tam cool.

ZABÁVAČSKÝ OBJAV

Na firemnej párty v Rači
celebritní zabávači
nesplnili úlohu
dať si nohu za hlavu
- iba Lajči s ňou aj fajčí.

KAŽDÝ ĽÚBI SLUBY

Anička dušička nekašli,
aby nám marišku nenašli.
Sľúbili zlegálniť konope,
keď budú po voľbách pokope,
zase nám cez rozum prešli.

PREBUDENÝ BUDITEĽ

Či má primát Modra, Jur,
dumal pri víne už Štúr.
Kto pri víne drieme,
podchvíľou rád hrieme:
pime ako kázal Štúr!

EVA JARÁBKOVÁ – CHABADOVÁ

KDE JE SMETISKO HUMORU?

S malými kuriatkami je vždy veľká zábava. Bezhlavo pobehujú, padajú, prevracajú sa a vŕľajú, možno od smiechu. Na nič sa nehrajú a netvária sa dôležito. Vyvolávajú šťastný a prirodzený úsmev na tvári. Práve taký má byť dobrý humor.

Ale skúste potom o pár mesiacov vojsť do kurína medzi sliepku. Tam určite nezažijete nič humorné, ani vy, ani líška, ani zlodej. (Možno, keď príde do kurína kohút, ale to je už iná téma). Tak tam, medzi sliepkami, je podľa mňa, smetisko humoru.

A LEJE

V krčme, na začiatku aleje,
vždy mi niekto niečo dobré naleje.
Pri fontáne, naprostriedku aleje,
občerstvenie iba celkom malé je.
A na konci aleje, iba prší a leje.
A leje?
Tak leje, že mám trasu veľmi krátku,
nájdete ma v aleji, hneď na začiatku.

AKO MNOHÍ

Jedna topánka leží na chodníku
a kde sa druhá skrýva?
Jedna noha je bosá
a druhá, trochu kríva.
Alebo, že by obe nohy bosé
užívali si v rannej rose?
A topánky rozišli sa, ako mnohí,
čo ich spolu držia iba dve biele nohy?

ZASTAVME SA BRATIA...

Keď ide Slovák do lesa,
dá si do vrecku fotku Moyzesa
a vždy keď na ňu pozrie sa,
velice dojme sa.
Jak trhá trávu a pase sa,
zrazu len strase sa
a silno zľakne sa,
že stratil fotku Moyzesa.

Hore sa, Slováci, do lesa,
kým máte trávu a Moyzesa.

PRIEKY

Také si robila
na brehu prieky,
že už viac nevstúpim
do tvojej rieky.
Zruším tvoj telefón
vymažem displej,
už viem, že nevstúpim
dvakrát do tej istej.

V AMERIKE UŽ SVITÁ

Volal mi švagor z Texasu,
alebo možno zo Skalistých hôr,
že v Amerike už svitá.
A kto sa ťa čo pýta?
Ja už jem druhú klobásu
a svitá u nás o 7 hodín skôr.

Volal mi švagor z Texasu,
že ješ klobásu, vôbec nie je zdravé.
No práve, to je senzačné,
že Američan s diétou nezačne,
ale prednášať bude o zdravej strave.

Volal mi švagor z Texasu,
alebo možno z Nevady,
že bude zle, že suchá budú kruté.
Tak to nám vôbec nevedí,
tu, v našom mokrom, hnilom kúte.

Volal mi švagor z Texasu,
aj jeho stará teta,
že u nich je dávno koniec sveta
a my sme kľudne ešte v práci.
Vravím mu, vieš čo, zavolaj,
keď budete všetci na mesiaci.

Včera mi znovu zavolať,
tentoraz z Arkansasu,
že vôbec nestrácajú čas
a na Mesiac vytyčujú trasu.

DO PARÍŽA

Neskáčte, pane, z mosta dnes,
aj keď je voda hore bez.
To vás iba tak zvodne láka,
tak ako slnko snehuliaka.

Neskáčte, pane, do Dunaja,
tá dobrá rieka 10 štátov spája.
Skočte si radšej do Temže,
dobre nadnáša a viem, že
zanesie vás rovno do Lamanša.

Neskáčte, pane, do vody,
hladiny klesli a ešte sa znižia.
Ak máte vážne dôvody,
skočte si radšej do Paríža.

VŠETKO O KÁVE

Mám ju rád čiernu, horúcu a sladkú,
môže aj voňať po škoricí a po mede,
(len to už nie je o káve, ale o vede).
Nevedí, že stále tá istá je mi verná,
naopak, to ja sa cítim trochu vinný,
lebo trikrát za deň čierna
a v noci myslím na blondýny.

Ráno mám myšlienky opäť túlavé,
aj nostalgia ma chytá mierna,
a znovu je to všetko o káve,
tá moja sladká, horúca a čierna.

Kreslený humor Ivana Košického

Je to už niekoľko rokov, čo sme sa rozlúčili so známym trnavským kresliarom a humoristom Ivanom Košickým. V miestnych novinách chýbajú jeho kreslené postavičky dedkov a babiek s trefným textom v írečitej „trnačine“. Pripomenula nám ich výstava v Západoslovenskom múzeu v Trnave, ktorá bola otvorená práve v deň všetkých humoristov – v piatok 1. apríla a sprístupnená do 23. mája 2011.

O výstave a o Ivanovi Košickom hovorí PhDr. Simona Jurčová, kurátorka výstavy: *„Výber z tvorby predstavil autora v originálnych kresbách a reprodukciách vtípor, ktoré vznikli najmä po revolúcii v 90. rokoch. Málokto vie, že sa vo voľnom čase venoval aj grafickej tvorbe. Vytvoril niekoľko voľných grafík, ale pripravoval i návrhy drobnej grafiky, ako sú pozvánky, plagáty, diplomy, novoročenky a pod. Vystavenú kolekciu doplnili výstrižky z publikovanej tvorby a ukážky zo starších prác, ktoré boli uverejňované najmä v známom trnavskom mesačníku Kultúra a život Trnavy (1970-1990). Treba spomenúť, že práve Ivan Košický so svojimi priateľmi stál pri zrode tohto časopisu a okrem kresieb v ňom pravidelne publikoval svoje články s kultúrnou i zdravotníckou problematikou. Využívanie trnavského nárečia v anekdotách ho predurčilo k ilustrovaniu publikácie Dr. Petra Horvátha Malý slovár trnasko-slovenský. Kreslené vtipy so slovenskými kresbami uverejňoval i v celoslovenských periodikách. MUDr. Ivan Košický bol známy svojím rýchlym krokom, jeho nezameniteľná športová postava a zarastená tvár s okuliarmi sa objavovala v centre mesta akoby na viacerých miestach súčasne. Ako vnímavý Trnavčan cítil ten správny „genius loci“ – ducha alebo atmosféru Trnavy. Mal rád prechádzky po starých uličkách, stretnutia s priateľmi, známymi, rozhovory. Mnohí Trnavčania si ho pamätajú ako človeka so zmyslom pre humor, ktorý mal rád prírodu, umenie i cestovanie. Veľmi rád spoznával nové krajiny a kultúry. Precestoval takmer celú Európu, nenechal si ujsť výstupy na miestne horstvá a o svoje zážitky sa po príchode domov rád podelil v publikovaných reportážach a poviedkach. Venoval sa zberateľstvu, bol členom viacerých spoločností a sústredil početnú zbierku pohľadníc, časopisov a tírnavík. Aktívne sa venoval turistike a chodeckému športu, bol spoluorganizátorom chodeckých podujatí a spoluautorom mesačníka Malokarpatský diaľkoplaz. V ňom je uverejnených veľa jeho turistických zážitkov, ale i humoristických kresieb a poviedok“.*

HISTORICKÝ VÝSTUP NA ZÁRUBY

(Rekonštrukcia udalosti)

PROLÓG:

Historické fakty potvrdzujú výstupy V. I. Lenina na Babiu goru (1725) aj Rysy (2499). Turistické aktivity vodcu proletariátu mali ďaleko širší záber a Malé Karpaty nemohli byť výnimkou. Zostávali iba nezodpovedané otázky: Kedy? Ako? S kým?....

Malokarpatským turistickým nadšencom sa v roku 1998 podarilo skontaktovať s istým (na jeho vlastnú žiadosť nemenovaným) bývalým pracovníkom Historického ústavu SAV a ideologickým pracovníkom ÚV KSČ, ktorý objavil mnohé zaprášené a historicky overiteľné fakty, z ktorých treba hneď na začiatku uviesť: “Na jar 1912 sa revoluční boľševici osamostatnili od oportunistickej menševickej skupiny. V Uhorsku nastalo po roku 1911 určité uvoľnenie politickej situácie. Lenin vedel, že v novembri 1912 sa bude konať kongres II. internacionály v Bazileji, a preto sa rozhodol pobudnúť týchto pár mesiacov v Rakúsko-Uhorských horách a venovať sa turistike a oddychu. Na doporučenie lekára I. S. Bagického si vybral kúpeľné mestečko Smrdáky (Budosko) v Horných Uhrách (Felvidék).“ Po tejto inšpirácii už nebolo ťažké objasniť pobyt a cesty Iljiča v našej lokalite. Rozhovory, spomienky, archívy, izby revolučných tradícií priniesli veľa cenných poznatkov, ako to dokazujú aj nasledujúce zistenia.

REKONŠTRUKCIA:

V. I. Lenin sa hneď na začiatku pobytu v Smrdákoch zoznámil s istým Pálom Ujhászom, ktorý pracoval ako majster v chemickej továrni grófa Jozefa Pálffyho st. pod Majdánom pri Horných Orešanoch. Popíjajúc kúpeľnú sírovodíkovú smradľavku, ktorá Iljičovi pripomínala obľúbenú „Vodku Wyborovu“, sa vodca dozvedel, že v tejto továrni Szomolányi vegyeszeti gyár známej produktami suchej destilácie dreva (acetón, metylalkohol, formaldehyd) inovujú výrobný program a ich novými výrobkami budú náterové hmoty, farby, laky. Lenin už vtedy správne predpokladal, že po revolúcii 1917 (VOSR) stúpne spotreba červenej farby, na čo nie sú cárske chemičky pripravené. Preto sa rozhodol továreň na Majdáne navštíviť. Rokovanie Iljiča s predstavenstvom chemickej továrne dopadlo nad očakávanie dobre. Lenin dostal prísľub na 80% celoročnej produkcie červenej farby. Nasledoval slávnostný prípitok s destiláciou miestnej výroby.

Po desiatom prípitku „na zdarovje“ odišli domáci účastníci jednania vyhnať opicu a bolesť hlavy k miestnemu potoku, ale Lenin ako správny alpinista vybehol údolím na hrebeň orešanských vrškov. Prvý vrchol za sedlom je odvtedy známy ako Bolehlav. Potom zbehol späť do doliny.

V týchto mesiacoch istý T. Štibrány so spolupracovníkom realizoval rekonštrukciu parnej úzkokofajky. Na veľké naliehanie odviezol Il'jiča do Smoleníc k hostincu Júliusa Kočího. Keď Lenin vystúpil spolu s rušňovodičom z lokomotívy „Brigade-Lok“ vyrobenej firmou „Henschel a syn“ v Kasseli, chcel sa odvdáčiť za zvezenie dvomi prvomájovými odznakmi. T. Štibrány pozornosť odmietol, preto Il'jič vybral z ruksaku nemecké vydanie Manifestu Komunistickej strany od K. Marxa a F. Engelsa. Rušňovodič J. Lengyel, keď uvidel, že dielo je vytlačené na jemnom papieri, zobral Manifest a iba tak pre seba utrúsil: “Riť vytrieť dobré...” Kočího hostinec bol ale obsadený, a tak Leninovi doporučili neďaleký pánsky regálny hostinec s kasínom a kultúrnou sálou (tento hostinec bol zničený v roku 1945 počas prechodu frontu a na jeho mieste bolo postavené zdravotné stredisko s pôrodnicou – pozn. I. K.). Tu Il'jičovi s radosťou poskytli ubytovanie a polpenziu.

Po noci, keď napísal 115 strán 15. zväzku zbraných spisov, mu dobre padol bohatý frištuk. Po ňom, keď debatoval s miestnymi deputátnikmi o ich sociálnom zabezpečení, prišlo do hostinca niekoľko členov Smolenickej besedy (Szomolányi társaskör sör). Chystali sa na Záruby, keď im Il'jič po piatich borovičkách priblížil niekoľko zážitkov z Álp a Tatier. Navrhli mu, či by s nimi dnešný výstup neabsolvoval. Lenin iba prikývol: “Charašo!”

Výstup začali okolo 10,15 hod. Cestou sa zastavili v blízkom pivovare (pivovar založili už v 17. storočí Erdódyovci a zároveň slúžil i na výrobu sladu a ako malý liehovar – pozn. I. K.). Aby mali čím zahnať prípadný smäd, doplnili zásoby o niekoľko fľašiek „Szomolány villágos sör“ (ležiak svetlý 12°). Ďalej pokračovali dolinou Hlboča, po modrej na poľanu „Vlčárna“ a odtiaľ skratkou k ústiu mohutného žľabu. Tu prišla na Il'jiča kríza, chcel sa vrátiť, ale A. Ujhászy, provianták spolku veľavravne potľapkal po bachratej butilke a zahlásil, že treba vydržať, lebo v neďalekom sedle bude podávaný prémiový halbáčik. Lenin ožil a hneď sa cítil lepšie. Situáciu komentoval s úsmevom: „Čort adin, ty menja peregovoril.“ Dnes spomínaný žľab na Il'jičovu počesť nesie názov Čertov žľab. Spomínané občerstvenie v sedle sa nieslo v znamení slávnostných prípitkov na úspech akcie. Bolo 12,58, keď zastali na vrchole Zárub. Zápis do vrcholovej knihy, vrcholová fotografia (tá sa, žiaľ,

nezachovala), vrcholový poldeciačik... Leninov návrh, že tu prednesie prednášku na tému „Hory a sebarealizácia proletariátu“, účastníci zamietli. Podobne i spev Internacionály sa nestretol u ostatných turistov s pochopením. Zato mladí členovia spolku si zo srdca zanôtili: „Skákal Piťo cez potok, nezapol si rázporok, kišand'alom.“ Od Bukovej (Biksárd) sa prihnali búrkové mraky a starejší spolku E. Cziznara poznamenal, že ak sa mračí z východu, treba utekať. Lenin však konštatoval, že treba ísť ďalej, lebo aj tu, ako všade inde, bude červená. Po polhodine kufrovania ju aj našiel a zbehol smerom k Havranici. Keď vyšiel z lesa, spozoroval, že na mieste starého Smolenického hradu vyrastá honosný zámok. Jozef Pálffy st. sa ponáhľal, lebo ho ešte do zimy chcel mať pod strechou. Iljič len pod nos poznamenal: “Vot buržoázia!” a pridal do kroku, lebo vlak s odchodom 17,20 už stál v stanici. Rušeň však ešte, ako sa vtedy hovorilo, bral vodu, a preto hravo stihol ešte 3 pivá, aby si napravil deficit a pitný režim.

EPILÓG:

Tu by naša cesta za poznaním mohla skončiť. Predsa však bádateľom víria hlavou myšlienky a v duši vŕta nepokoj. Aké sú cesty revolucionárov plné náhod a nebezpečenstiev. Stačí malá zmena, malá VIA FALSA, a naše dejiny sa budú uberať úplne iným smerom. Položme si otázku, čo sa mohlo stať, keby Leninovi neboli poskytnúť ubytovanie s polpenziou práve v Smoleniciach. Nikdy by sa neodohral historický výstup na Záruby a turisticky zdatný vodca potom mohol ísť hľadať nocľah v neďalekom Bolerázi. No iba o 0,1 stupňa severnej zemepisnej šírky od Móric hófu (Móric hof alebo Móricov dvor bolo hospodárstvo na ceste medzi Smolenicami a Bolerázom, ktoré založil gróf Móric Pálffy pre chov hovädzieho dobytku) stávala usadlosť Políčko, kde gazdovala rodina Čubírková, známa činmi, ktorými sa navždy zapísala do dejín našej kriminalistiky. Ako ľahko sa mohlo stať, že Iljič by zaklopal práve na dvere o 2 km ďalej, práve v usadlosti Políčko. Čakal by ho mastný chleba s cibulou a teplá posteľ? Pri takom pomyslení človeka až zamrazí....

Marián MAKAR Mrva

SO SOVIETSKYM ZVÁZOM ...

Až do tohto okamihu to bol novembrový deň, ktorý sa takmer ničím neodlišoval od rovnakého dátumu pred rokom, dvomi, tromi, desiatimi... No čas zrazu zastal. Diváci sa prebrali a s vytreštenými očami bezhlasne revali: „A je to tu, je to tu! KONEČNE JE TO TU!!!“

Hmlisté novembrové ráno, o dve minúty štvrt' na osem. Vyrážam z deväťbytovky na Hajdóczyho ulici a bežím okolo atletického štadiónu. „Ahóój, péés,“ zdravím na rohu veľkého hnedého havkáča, ktorý na mňa pravidelne každé ráno čaká na rohu a teší sa, že dnes ma už konečne dobehne a pohryzie do zadnej nohy. Letím ako blázon cez Sláviu, okolo športovej haly Družba, udieram si rukou do hrude, dychčím, kašlem a až pred Námestím SNP s úľavou konštatujem, že pes to opäť vzdal. Spomalím, a po niekoľkých hlbokých nádychoch sa upokojím natoľko, že vládzem pozdraviť pracovníka poisťovne Sťahca. Až po poštu kráčame spolu, potom sa Sťahlec chytí za srdce a hovorí: „Jdi si dál sám tím svým dlouhým krokem, já si pudu koupit noviny.“

V miestach, odkiaľ v päťdesiatych rokoch zmizol Trojičný stĺp, vybieham po schodoch travertínového námestia v duchu sovietskej architektúry a vrazím do mliečneho baru. Dám si kakao, dva sladké rožky a sadám k Janovi Ďalákovi, ktorý práve dlabe svoj každodenný čokoládový puding a kefír. Pozorne počúvam rozhlas po drôte, či ešte nehlásia pol ôsmej. Keď začnú pípať, nedojedený vyrážam na Ulicu Februárového víťazstva. Míňam MNV a miesto, kde som ako malý chlapec za korunu chodil každú nedeľu doobeda do kina Tatra na program, ktorý sa volal Kino Čas. Fičím okolo predajne gramofónových platní, Čs. sporiteľne, obchodu s hudobnými nástrojmi, predajne nábytku a mestského domu osvetly. Potom prebieham na druhú stranu ku Kostolu Sv. Heleny a šibnem okolo okresného súdu. Po mojej ľavici je Ružový park a po pravici, za cestou, obrovská tribúna vyzdobená československými a sovietskymi štátnymi zástavami a s obrovským obrazom Lenina, pod ktorým sa skvie nápis SLÁVA VEĽKÉMU OKTÓBRU. Celej paráde navrchu dominuje nápis POZDRAVUJEME 57. VÝROČIE VEĽKEJ OKTÓBROVEJ SOCIALISTICKEJ REVOLÚCIE.

Vbieham do budovy, v ktorej pomáham osvetou budovať socialistickú vlasť. Zvonku pekne vymaľovaná historická stavba je v hroznom stave. Aj

strecha zateká. V bývalej banke je okresná knižnica, kancelárie Stavoprojektu a moje pracovisko – Okresné osvetové stredisko v Trnave. Úderom ôsmej sa všetci zamestnanci zhromaždia v miestnosti osvetovej knižnice. Začína sa slávnostná „desaťminútovka“. Súdruh z nadriadenej inštitúcie na úvod vyzdvihuje nerozlučné spojenectvo a bratskú spoluprácu so ZSSR, Mesiac československo-sovietskeho priateľstva (MČSSP) a oslavy VOSR, ktoré sa v tomto roku začali v Trnave už 6. novembra manifestačným slávnostným zhromaždením v kine Hviezda, lampiónovým sprievodom pionierov a socialistickej mládeže a ohňostrojom z mestskej veže. Informuje nás, že dnes sa na pracoviskách a školách uskutočnia verejné stranické schôdze, ktorých sa povinne zúčastnia všetci pracovníci. Plamenne hovorí o odkaze VOSR, besedách, týždňoch sovietskych filmov a sovietskej kuchyne, kvízových programoch a koncertoch, ktoré nás pri tejto príležitosti čakajú, ako aj o ukončení MČSSP, ktoré v decembri urobí Dedo Mráz so Snehulienkou. Na záver presvedčivo vyhlási, že oslavy budú prekypujúcim zriedlom inšpirácií a hlbokých zážitkov, ktoré pomôžu mobilizovať sily nás všetkých pri realizovaní záverov IX. zjazdu KSČ a naplnení úloh 4. a 5. roku päťročnice.

Obedujeme v Kryme. Je týždeň ruskej kuchyne. Začíname stoličnou vodkou, nasleduje boršč a cipliata v kozáckej donskej omáčke. Na záver opäť stoličná, aby sme aj my, nestraníci, so ctou zvládli účasť na verejnej stranickej schôdzi v kinosále Kultúrneho domu pionierov a mládeže. Dom pionierov sídli v historickej budove postavenej za panovania Márie Terézie. V časech svojho vzniku patrili kaštieľ k stavbám, ktoré si šľachtici stavali ako výletné sídla za hradbami Trnavy. Do roku 1948 v ňom bývali mníšky. Z čias šľachtických majiteľov v ňom zostala malá divadelná sála s javiskom krytým tmavočervenou oponou. Pod ním je pripravený stôl a pult pre rečníkov.

Vonku sa medzitým zotmelo. Riadiaci pracovníci zúčastnených organizácií jeden za druhým hovoria to isté, čo už povedal pracovník nadriadenej organizácie v rannej desaťminútovke. Časť divákov začala driemať hneď, ostatní sa kolegiálne pridávajú. Hypnotickú silu rečenia umocňuje vypitá stoličná. Spomínam si na príbeh kamaráta Jožka Mórica, ktorý ako vysokoškolský absolvent odslúžil rok vojny v Českých Budějoviciach. Veliteľ útvaru ho raz požiadal, aby mu vypracoval prejav k výročiu VOSR. Potom sa ním prišli ešte dvaja lampasáci a žiadali to isté. Móric vložil do písacieho stroja o dve A-štvrky a dva kopírovacie papiere viac. Na slávnostnom výročí VOSR potom čítali lampasáci ten istý prejav trikrát za sebou. Kapitán si neskôr Jožka predvolal, dlho mu hľadel do očí a napokon rezignovane vypotil: „Mořici, vy jste nám dal...“

S nasadením všetkých síl som premáhal spánok. Keď rečnil riaditeľ múzea, driemali už aj jeho predrečníci a ostatní riadiaci straníci. Napriek tomu však aj on chcel svoj prejav zavŕšiť obligátnym nadšeným zvolaním, ktoré tento večer už niekoľkokrát odznelo. Doprial si dramatickú pauzu, pozrel smelo do hľadiska a skríkol: „So Sovietskym zväzom na večné časy a nikdy viac!“ Čas zrazu zastal. Diváci sa prebrali a s vytreštenými očami bezhlasne revali: „A je to tu, je to tu! KONEČNE JE TO TU!!!“

Končil sa 7. november 1974. Až do tohto okamihu to bol deň, ktorý sa takmer ničím neodlišoval od toho istého dátumu pred rokom, dvomi, tromi, desiatimi...

Kresba: Marián Makar Mrva

Zdenko Šimko

MÓŽE NĚČO TAKÉ EXISTOVAT?

Aj ket nevím, gdo došól s tú anketovú otáskú „Gdze je smecisko humoru?“, nemóžem si odpuscit, abych sa do toho nezamíšal. Šak ket na to kukneme z filozofického hladiska mosí byt šeckým jasné, že humor a smecisko sú dvá nezlučiteľné pojmy! Ale podme na to pekne po porádku: Čo je to vlastne smecisko? Je to plac, gdze vypleščíme, odhodzíme, alebo sa zbavíme něčeho, čo už nemóžme nijako schosnuvat, čo už doslúžilo... Sce sa asnád semnú něgdo škripit, že humor nepotrebujeme? Že jehová funkcia f nešnej dobe globalizácie, expanzívnej ekonomiky, marketingu, politickej plurality, solárnych kolektorůf a internetu je zbytečná? Tot hrubé hodžiny!

Nescem rozebírat, čo je humor a čo neny, lebo né šecker, čo je na smích, je humor. Stačí sleduvat napríklad, čo sa někedy opčas furt odehráva f našem parlamente. Ale to je o inšom. Povím to direkt takto: „Humor je večný, a čo je večné, nemóže skončit na smecisku!“ Dá sa o tem diskutuvat, vytahuvat šelijaké argumenty, ale furt to bude len na úrovni špekulácie, jako lesci bolo skór vajco lebo sléпка. O večnoscí humoru svečí jehová existencija od prvopočátku sveta až do čúlka. Scete dókaz? Ná, tu máte:

Čo je napísané f Biblije (Prvá Kniha Mojžišova, kap.1) o stvorení sveta? Čitujem: „I stvoril Bóh človeka g obrazu svojému“ A čúleky sa kuknime na seba a okolo seba. To zme my tú božé stvorenjá? Obyčajné karikatúry zme! Někeré horšé, někeré povedenejšé... Z teho mi vyšlo jedziné, že Najvyšší zarovno ze svetom stvoril aj humor. Asnád sce něgdo povedat, že karikatúra nepatří do humoru? Alebo pamatáte z katechizmu, jako to bolo ze stafbú Babylónskej veži? Ket onehdá Babylónané už nevedzeli, čo od dobroty robit, vyšpekulovali, že postavá štokovec, kerý sa bude nebés dotýkat. Né na slávu Hospodina, ale na svoju. A ten sa jím parádno pomstvil. Mohól na nich zaseky zeslat potopu, jak už to ráz urobil, ale on né. Spósobil místo teho zmatení jazykóf. Odrázu f jeden moment každý vyprávali inačú rečú, a tak si víte predstavít, jako to potom vyzíralo s organizácijú roboty na tem stavenisku! Určite sa pri tem náramno bavil, jak tam tí stavítelé začli zmatkuvat. Šak to aj tak s tú Babylónskou vežu dopadlo. Skoro jak s našima dálnicáma.

Nakonec aspon jeden príklad ze súčasnosti: Môžeme vyhodzit na smecisko knižku, čo ja vím bár aj ot Júliusa Satinského, ale jehové myšlénky, jehóv humor tu zostane s náma na furt. Lesci to někemu pasuje, lebo né. Tak, jaké potom smecisko humoru!

ČO BY TEMU PAVEDAL DÁVID KOPERFÍLD?

Vánoce môžu byť šelijaké, ale väčšina z nás najrači spomína na tý, keré zme zažili jako dzecká. Já si tak spomínám na tý prvé po vojne. To sa tatko vrátil tesne pret svátky z lágra a já som dostal pod stromek takú zelenú pixlu, na keréj bolo napísané UNRA. Ešče něco tam bolo napísané, ale temu nigdo nerozumel. Já som si to mohól dovolit, lebo som ešče nechodzil do školy. Naša bapka, kerá u nás bývala cez front, vedzela nemecky aj madarsky, chvílu študovala tý nápise, krúčila hlavú, potom sa prežehnala a kázala pixlu vyhodzit. Vedla jejéjho to bola určite nejaká bomba. Strašne som sa rozreval. Manka povedala že mi dá místo toho kockov cuker, alebo ma vytríská, ket neprestanem. Vybral som si to prvé. Tatko urazený vyšól na dvór fajčit a pixlu schoval do šopy. Ráno zme s tatkom pomocú hasičskej sekérky deaktivovali bombu. Tatko začal z plechového obala vyťahuvat šelijaké pre mna do toho času nepoznané veci: Čokoládu, paklík s nejakým práškom, kerý ked sa nasypal do vody, penil jak mydlová voda a chucil jak nezralé marhule, jakésik fajnové poskládané papírky, cigaretle... Pre mna najúžasnejše z toho šeckého boli také tenké nuchavé plátky zabalené f stanijóle. Tatko ma poučil, že je to ševinguma. Večer som dostal jeden plátek a inštrukciju, že to mám v hube prevaluvat, jemno kúsat, vychutnávat, ale neprehltnút. Zachvílu som mal z toho na jazyku takú gulku jako velký šušen, ale s chucú sa to nemohlo vóbec porovnat. Po desáciach minutách rozkoše mi ševingumu odebrali, zabalili naspák do stanijólu. Ket som druhý den poslúchal, tak som hu večer zaseky dostal na desat minút. Nepamatám, jaké poklady ešče tatko z téj pixle povytahoval, ale něco podobné predvédol kúzelník, kerý vystupoval ráz u nás ve škole. To som chodzil už do trecéj tridy. Kúzelník sa predstavil, že je svetuvý mág a eskamotér Rabindróf Tabakár z Himalájí. Dvá mojí spolužáci sa začali škripit, že to neny žádný Tabakár, ale Lojzo Mondok z Execíra, dze robí u Salezijánov vartáša. Že keby nemal tý dlhé fúze, tak richtig celý on! Na to jích školník vyčapcuvál a Tabakár mohól začat. Dal si dole z lebene taký smíšný čirný šábesdekel a začal z neho vyťahuvat vačkové hodzinky, rúže z krepového papíra, zrkadélko, čirný dlhý šlajer, plnú hrst cukrového, keré

hodzil do obecnstva. To nemal urobiť! Predstavení sa moselo na pólhodzinu prerušiť. Keď nás raditeľ školy, telocvikár a školník jakotak spacificovali, kúzelník vytáhol ze širáka ešte biého holuba. Šecá zme na to kukali s otvorenýma hubáma, akurát Teofil, syn známeho šmelinára, scel vyhandľovať toho ftáka za pet sklenených gulék. Tabakár odmítol, a tým strčil naše sympátije. Any zme nezatlískali.

Aby si napravil reputáciu, kúzelník ohlásil, že nám ešte predvede neuveriteľný, jedinečný, f patnásich krajinách sveta zakázaný trik: Prepilovaná a zaseky oživnutá žena. A že potrebuje dobrovoľníčku. Jakosik velice friško sa prihlásila školníková žena. Šecá zme kukli na neho, ale on neprotestoval a tajuplno sa uskrňal. To moselo mat nejaké pozadí! Určite veril, že ten trik s oživovaním nevynde. Šak any žáci hu nemali ráda, lebo furt buzerovala, že plískáme dverma, duzníme po schodoch, prášime grídový handru z okna...

Dvá pátáci dotáhli velikú debnu, kerá vyzírala jak totkasna. Školníčka do něj vlézla, kúzelník zašprajcaval dekel a začal piluvat. F mísnosci bolo hrobové cicho, jako keď sa začnú f trídě skúšať vybrané slová. Učitelka IV.A trídě padla do bezseba a raditeľ hu vynésol ven. Vác sa nevrátili. Údajne hu krísil f raditeľni až do rána. Tabakár odevzdal svojému asistentovi pílu a začal pred našima očama šibuvat hore dole tí poloviny prepilovanéj bedny. Pritem sa mu odlepil jeden fúz. Cicho precal výkrik: „Vidzíš, hovoril som ci, že je to Lojzo Mondok!“ Ale spolužáci narušitela umlčali. Eskamotér priciskól rozpilované poloviny gsebe, prehodzil cez to čírný lajntuch a něčo pritem mrmlal. Potom stáhol handru, jako keď sa odhaluje pamatník nejakému potentátovi, dekel sa otvoril a z truhle vylézla nepoškozdená dobrovoľníčka. A porát išla od obecnstva vybírat po padesát halírou. Publikum sa dalo na útek. F tem zmatku négdo prekocil stolek s kúzelníckym vercajchom. Kúzelníkoť šábesdekel skončil pod noháma prchajúceho davu a holub vylecel ven oknom.

Tak vidzíte: Keby neból Rabindróf Tabakár lakomec, mohól mat aspon tých pet sklenených gulék od Teofila. Takto mal akurát z koláča dzíru a z opice Šak víte čo.

Dzетка Krúpik

BENJAMÍN ŠKREKO

INZERÁT. KÚPIM

Kúpim starší smoking s kvetom na klope,
vyčistený, stredná veľkosť, šerpa.
Keď už u mňa smrťka s kosou zaklope,
menší flám ju azda nevyčerpá.

Vezmem ju tam, kde sám nikdy nebol som,
do nejakej nóbl krčmy v meste.
Budem sršať vtípom ako Nicholson,
šarmom predčím Ferdinanda d'Este.

Kosu dáme do šatne aj s dáždnikom,
objednáme dobrý šnaps a mandle.
Moja dáma neobzrie sa po nikom,
sám ju zničím v tanci tak, že zamdlie.

Sťať ma prišla! No veď ona dostína.
Sťatú hodím psom a skríknem:
Hostína!

MUKY LÁSKY

Čo mi to tá láska činí;
som z nej celý boľavý!
Zasiahla ma pri kuchyni
hrncom rovno do hlavy.

Len aby sa rozumelo,
keď mi dala do tyľa,
rozbila mi ešte čelo,
potom si to fotila.

INZERÁT. PREDÁM

Predám rôzny materiál zo stavby,
tehly celé, polovičky, krovy.
Keby kupec žiadal zľavu, dostal by,
k tomu výhľad z okna, ako nový.

Taký smutný býva koniec domčeka,
ktorý náhle stabilitu stratí,
keď sa z blízkej duše stane ďaleká
a vo vzťahu iskria už len skraty.

Odišla a všetko sa mi zrútilo.
Vyberte si z trosiek, čo sa hodí.
Beznádej mi chladne mieri na tylo,
potiahne a zrátam hlavou schody.

No tak prídte, nie som žiadny
lakomec.
Dost' je toho mladej láske na
domec.

EPITAF

Pod farchou žuly, v hrobke z tehál
leží tu muž, čo denne behal,
až kým ho nestal infarkt náhly.

Naháňal ženské od tmy do tmy,
a potom bárs kde medzi plotmi
chcel, aby tam s ním rovno zahli.

ZLUTOVANIE

A tu je moja smutná story;
aj do papierov mi to dali:
Odmalička bol ťažko chorý -
haraš-mentálne zaostalý.

DOUBLE

Rampára z Cabaja-Čápora
udrela po hlave závora.
Už je na dva kusy,
zaplatiť ju musí
a ešte vytiahnuť dohora.

VESELÁ JE DEDINA

S jednou paňou v Igrame
pod duchnou sa ihráme.
Každý chvíľku
ťahá pílku,
počuť nás až pri bráne.

NEOPÄTOVANÁ

Bača Mišo na Bezovci
vyznal v lete lásku ovci.
Odmietla to volanie,
barana chce, vola nie.
Našli ho až v zime lovci.

KDE SÚ SMETNÉ NÁDOBY?

Od Manderlu po Krym
krvou chodník mokrím,
hľadáť kôš
na ten nôž
a na jazyk svokrin.

ÚSKALIA PRACOVNEJ TERAPIE

Obdivujem Jeho Výsosť z Cajly,
predsedníčke vlády píše maily.
Na pole on,
Napoleon,
odmieta vraj chodiť bez medailí.

NA VOHLADOCH

Raz za Justínou z obce Trstín
išiel som v noci lesom hustým.
Len či tá Justína
do domu pustí ma,
lebo ak nie, tak asi pustím.

JA SA MÁM

Na námestí v Sereďi
bývajú dve šereďi.
S jednou spím,
keď mám splín,
s druhou iba niekedy.

NESPLNENÝ SEN

Jeden dedko z obce Hoste
chcel sa prejsť po novom moste,
vyšiel na dvor, a v tom
zať ho prešiel autom.
Učil sa tam cúvať, proste.

VINÁRSKY SEN

Jeden dedko z Častej-Píly
vzali fľašku, a z tej pili.
Vína mali hodne,
pili v noci, vo dne,
potom boli k babke milý.

ŽE MI JE LÚTO

Poznám jednu slečnu z Rače,
vo dne v noci za mnou plače.
Keď som jej to robil,
šľohol som jej mobil,
hovado som poneváče.

TO SA PRŠÍ!

Keby som bol dážďik, oprším
všetky sladké vyhrnuté nosy.
Z líčok by som stiekol poprsím
na bruško a ešte nižšie čosi.

Zvlhčil by som okraj bielizne,
čo tak nežne objíma sa s bokom.
Ešte lýtka. Rozkoš nemizne.
To sa prší, keď má človek po kom!

POMSTA ZA JASNEJ NOCI

Jedna babka z Dolnej Stredy
išla v noci na výzvedy.
Dedka Pala
načapala,
krstná teraz ledva sedí.

TROCHU TOLERANCIE!

Marka Mokrá z Kežmarku
má frajerku, tiež Marku.
Len ich nezbi,
že sú lesby,
že sa vodia po parku.

CHUDÁK STRÝČO

Strýčo Lojzo v Báhoni
má dva mlynské náhony,
a mlyn žiadny.
Nie je vadný?
Načo sú mu, na oný?

KAM Z KONOPY

Ak pre neveru nie si schopný
pozrieť sa milej do očí,
no tak z nej večer paplón skopni
a povedz, nech sa otočí.

Peter Valo

ŠVAJNERAJ FRANTIŠKA KRIŠTOFA VESELÉHO

Herec Novej scény Nandy Lehotský býval neďaleko bratislavského kina Tatra. Vchod do jeho činziaku strážila masívna železná brána. Ku nej si chodili odľahčiť noční návštevníci filmových predstavení. A to obyvateľom domu nevoňalo. Vtipkár Nandy pre majiteľov slabších zdržiacov pripravil elektrošok. Dvanásť voltov akumulátora pustil do brány. Predpokladal, že elektrický úder odnaučí cikošov zamieňať si ich bránu za verejný záchod. Keď sa v noci pri bráne ozval výkrik, bol vtipkár Nandy nadmieru spokojný. Ale iba dovedy, kým v bolestivom zavytí nespoznal známy tenor. Patril interpretovi slovenského superšlágra Dedinka v údolí. Známy spevák storočia býval v tom istom dome. Starý pán sa ponáhlal domov a tých pár metrov od vlastného bytu by už asi nedobehol. No... tak čo? Cikol si aj on. Nandy Lehotský tohto bohéma zbožňoval a len tak v pyžame mastil k svojmu vynálezu, potme nahmatal akumulátor, aby odpojil drôty a vyfasoval takú šupu, že mu z hrdla vyletelo dvojčiarkové „céčko“. Keď sa spamätal, zo schodov sa ozval známy hlas: „Pán Lehotský, aj vás to koplo. Ja som si už myslel, že ten atenát tí bolševici narafičili na mňa.“

František Krištof Veselý bol jedným z mála chýrečných, ktorého nadšení diváci nosili často po predstavení na pleciah domov až k onej chýrečnej železnej bráne. Nesmrteľným sa stal vďaka operetným áriám ako *Saigon, ty prístav krásnych žien* alebo *Prečo sa máme rozísť*.

V časoch budovania socializmu si pri jednom z mnohých koncertov zanôtil: „Haj, husičky, haj, Gottwald nám dá raj, miesto cukru sacharínu, miesto masla margarínu, haj, husičky, haj, Gottwald nám dá raj.“ Okrem sacharínu priniesla táto paródia Veselému zákaz účinkovania v celej ČSR. Nuž nečudo, že elektrokopaneč považoval za jedno z opatrení režimu proti jeho maličkosti. František Krištof Veselý sa vrátil k spokojnosti divákov na výslnie až v roku 1966. V prvej slovenskej televíznej gangster-revue *Škandál v Melodias banke* hral hlavnú postavu majiteľa banky a zároveň šéfa gangu vykrádačov bánk. V neodmysliteľnom cylindri s dlhým bielym plášťom opäť rozjasal davy svojich obdivovateľov a najmä obdivovateľiek. František Krištof predstavoval vo filme šarmantného lupiča, ktorý je zaľúbený do krásnej mladej dámy. Tá krásavica bol vlastne mafián prezlečený za ženu, ktorú hral sugestívne Oldo Hlaváček. Chvíľu sa nakrúcalo v plávajúcom boteli na modrých vlnách Dunaja

a podstatná časť v bare hotela Devín za plnej prevádzky. Pre hotelových hostí to bola atrakcia ako hrom. Motkali sa okolo filmárov a zízali na hercov ako malé detičky. Uprostred záberu, keď šéf gangu objímal dámu svojho srdca vo víre vášnivého tanga, prišla na jej predstaviteľ a žiadza odskočiť si. Lehotského železná brána bola ďaleko, tak z parketu mastil rovno k toaletám. Našťastie boli neďaleko baru. Vedľa seba svietili dva nápisy, Dámy a Páni. Oldo sa zarazil. Na zlomok sekundy si položil otázku: „No, a teraz do ktorého vlastne patrí ja, dáma na vysokých „štekloch“ s blond parochňou, nalepenými dlhými mihalnicami, perami ako maliny, navlečená do vypasovaného kostýmu s prsiami Giny Lolobrigidy? No kam? Tak predsa, kurník šopa, som chlap!“ Šup a bol na pánskom. Nohy sa mu krivili na tých „štekloch“, keď si s ťažkosťami vykasával sukňu vysoko nad kolená. Vtom vstúpil do vecka vysoký chlap. Keď zbadal vyparadenú babu s vykasanou sukňou, ruky mu od rázporka vyleteli k plafónu a zreval ako trafený jägermajster: „Fujtajbl, es ist kein Hotel, es ist ein grosses Bordell!“ Vreštiaci Nemeč vyletel von a vytiahol spoza pultu šatniarku, ktorá zastávala súčasne funkciu hajzldámy, a vliekol ju na pánsku toaletu. Keď tá uvidela na pisoári dámu, ktorej spod sukne vykúkal zadok, skríkla: „Preboha, pani, čo to robíte?“ Roztraseným hlasom začala Nemcovi vysvetľovať slovensko-viedenáckou hatlaninou: „To je omyl. To sa vyrieši. To musí byť len nejaká praštená ženská.“ Medzitým dôstojne vstúpil na toaletu František Krištof Veselý. Elegantne obišiel Nemca, ani na chvíľu nezaváhal a hral ďalej svoju filmovú rolu. srdečne objal Olda so slovami: „Zlatičko moje, konečne som ťa našiel.“

Pre Hlaváčka to bolo vykúpenie z trápnej situácie. Zašepkal: „Zachránil si ma!“ a dal Františkovi parádnu filmovú pusu. To už Nemeč nemohol rozdychať, zbrunátnel a začal ziapať: „Ó, mein Gott!!!“ a vyletel ako raketa von. Na čo hajzlbaba rezolútne zamkla dvere na mužskom záchode. Nemčúr bedákal, že musí ísť... lebo pustí do gati, tak ho pustila do dámskeho záchodu, zamkla aj ten... a bežala po televízneho produkčného. Prišiel aj s policajtom. Ten rázne vtrhol na pánsky záchod, Hlaváčka v ženskom prevedení nespoznal, Františka Krištofa Veselého však áno a všetko sa rýchlo vysvetlilo. Trapas sa však neskončil. Na dvere dámskeho záchodu búchal Nemeč a reval, že už je ganc fertig. Šatniarka otvorila dvere, Nemčúr zrukol „tfuj“ a opľul policajta. Neskôr zmätenému Nemcovi vysvetlili, že herec národného divadla Oldo Hlaváček nie je dáma ale chlap, preto patrí na pánsku toaletu. Nestačilo mu to a reval ďalej: „Das ist kein Hotel, das ist Schweinerei!“

Chudák Nemeec, keby videl, kam dnes po štyridsiatich piatich rokoch dobehli slovenskí filmári, reval by ešte zúfalejšie, než František Krištof Veselý pri Lehotského železnej bráne.

DUCHÁRSKY NÁVRAT JOŽA BARINU

V začiatkoch nežnej revolúcie sa nám na televíznych obrazovkách predstavovali ľudia, ktorí pre svoje názory museli znášať v období totality príkoria. Postupom času sa rady disidentov rozrastali geometrickým radom. Ich najvýznamnejšou súčasťou boli najlepšie zarábajúci a obsadzovaní totalitní herci. K umelcom, ktorí boli na Slovensku naozaj zakázaní, patril spevák Jožo Barina. Kedysi založil rockovú kapelu For Meditation. Mala síce anglický názov, ale ako prvá začala spievať slovenské texty. Jeden z nich sa stal Jožovi osudným. Purpurový smútok sa považoval za reakciu na „čierny deň“, 21. august 1968. Rok po okupácii ČSSR sovietskou, maďarskou, poľskou, bulharskou a východonemeckou armádou dostali Barinovci ponuku účinkovať v „Moste priateľstva“ medzi Bratislavou a Budapešťou. Hudobný režisér rázne povedal: „Nebudeme provokovať, vynecháme Purpurový smútok!“

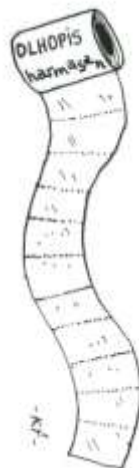
Skupina začala hrať podľa zvyčajného poradia z koncertov. Keď prišiel na rad Purpurový smútok, Jožo mechanicky zahrал prvé tóny. Už sa nedalo nič robiť. Pieseň dohrali do konca. „Preboha. Čo ak to niekto počul?“ zabadákal režisér. „Preboha, len to nikomu nehovorte!“

Ostalo však pri zbožnom prianí. V čase najzúrivejšej cenzúry videli reláciu milióny televíznych divákov a Barinov Purpurový smútok sa stal prvou prísne zakázanou pesničkou. Jožo schytal dištanc v televízii aj v rozhlase. Až v čase perestrojkového uvoľnenia roku 1987 mu Kamil Peteraj napísal text pesničky Slušný občan s priemerným platom. Hovoril o človeku, ktorý len platí „splátky, poplatky, šeky, účty, úplatky“, práve tak ako za „cudzie omyly a už nič ho nemýli“. Vtedajšej vrchnosti sa pesnička nepáčila, ako ani ďalší Kamilov text s výstižným názvom Na pohrebe lotra, ktorý sa končil slovami: „Žijeme už také dojímavé časy, že sa slušný človek hrdo k lotrom hlási.“ Rozhodujúci človek v rozhlase povedal: „Nie!“ ... a Barinov dištanc pokračoval až do roku 1996. Vtedy vo vysielaní televízneho Dobrého rána zaspieval moju pesničku Stíhači, do ktorej recitatív otcovsky nahovoril Gustáv Valach. Jožov manažér Fedor Lajda presadil toto číslo do galaprogramu pri vyhlasovaní vojenského činu roka. Keď sa rozšírilo, že tam bude účinkovať Barina, do koncertnej sály Slovenského rozhlasu zamierilo viacero členov Jožovho fan klubu. Generálka prebehla výborne. Keď však večer ohlásili Stíhačov, tvár,

na ktorú všetci čakali, sa na scéne neobjavila. Playback hučal z prázdneho javiska. Joža totiž v zákulisí prekvapila Jana Kocianová. Vyznala sa mu, že milovala jeho pesničky, ale poznala ho len podľa hlasu. Nadšený „disident“ sa s ňou zahovoril pri barovom pulte a zmeškal svoj slávny návrat na veľké pódia.

Speváčka Adriana Bartošová sa vyjadrila, že také čosi vo svojej profesionálnej kariére ešte nezažila. Zo šoku nás vyviedol jeden z vojnových veteránov generál Teodor Obuch, ktorý mi prišiel pogratulovať k skvelej pesničke. „Ten Jožko Barina to zaspieval skvele. To myslenie stíhača, tá atmosféra bojov a skvelý Valachov recitatív. Stačilo zavrieť oči a mal som pocit, že som tam na nebi s nimi.“ Na naše prekvapenie podobne zareagovali viacerí účastníci slávneho Barinovho návratu, ktorí si s úplnou samozrejmosťou mysleli, že neúčast speváka na scéne bola jednoducho v scenári.

Jožov „duchársky“ návrat však vyvolal obrovský záujem televíznych štábov. Na slávnostnej recepcii ho ukazovali všetky televízie v role someliéra s pohárikom v ruke. Tu si Jožo neodpustil ďalšie fau paux. Starší brat vtedajšieho ministra obrany Jána Siteka skoro spadol z nôh, keď mu Jožo pri zoznamovaní zavalil: „Vy ste syn pána ministra?“ Na to sa však rýchlo zabudlo, lebo gratulácie nemali konca kraja.

Beata Vargová Kuracinová

Milý čitateľ,

limerik je zábavný literárny poetický útvar. Má päťveršovú strofu s rýmovou schémou AABBA. Netúži poučiť, dojať, ale skôr pobaviť, rozosmiať. Tolko informácia z internetu. Vznikol vraj v írskom Limericku. Vytvorila som trnavličky – majú formu limeriku, ale verbálny materiál čerpajú z trnavského nárečia. Možno budeš potrebovať vysvetlenie niektorých výrazov, ak ti nebola naočkovaná trnavčina už od útleho veku. Ja som v nej vyrastala a používala som ju ešte v nižších ročníkoch ZŠ. Potom ma zaskočilo, že bola považovaná za nižšiu formu komunikácie. Neskôr som sa naučila vyt' s vlkmi, ba dokonca ako predstaviteľ štátom podporovanej asimilácie som sa stala chirurgickým nástrojom, ktorý systematicky odstraňoval prvky dialektu z hovoreného prejavu našej pubertálnej generácie. Aby som si pripomenula ten šmak – chuť môjho detstva, musela som nazrieť do dvoch významných publikácií, ktoré mi vrátili vôňu mladosti a to duševné splynutie so svetom, ktorý som zavrhla, ale stále vo mne rezonuje a je veselý, ako len mladosť vie byť. Je to Horváthov Malý slovár trnasko-slovenský a Szalayov Príručný slovník slovensko-trnavský. Tam som si našla a vypísala slová, ktoré boli plné expresívneho náboja. Naši prapredkovia, z môjho pohľadu, takmer nepoužívali expresívne bezpríznamové slová, boli oveľa emotívnejší. Možno sa mi to iba zdá, keď znova objavujem tú kopu veselosti, čo sa skrýva pod slabikami. Možno, že tá skupina slabík je smiešna iba mne, neviem, preto to posielam aj iným, nech posúdia.

Dá sa predpokladať, že stredoslováci a fanatickí puristi budú vidieť v tomto nazretí do minulosti pokus o przenie spisovného jazyka a nesúhlasne budú tento druh humoru posielat' na smetisko, ale priznajme si, v globalizovanom svete zaniká prapôvodnosť – autochtónnosť a originalita. Možno je globalizácia okrem mnohých jej negatív aj cesta k zblíženiu, aby si sa nebál v džungli, v cudzom lese, aby si sa dohodovil, aby si všade našiel niečo, čo poznáš, aby sa ti v noci nesnívalo, že nevieš, kde si kúpiš v cudzom meste chlieb. Ale je tu priveľa komercie, masky, čo ukazuje dokonale ideálnu tvár, pod ktorou sa skrýva neférová snaha ošklbať ťa o všetko, čo sa menej hodí, menej učesané, iné, dostáva podobu: zotníme mu hlavu, nech nevytřča z davu – slovo klasika bude asi stále platné. Nárečie je však čosi absolútne jedinečné, nikde inde na svete nekomunikujú ľudia takými slovami ako my – Trnavčania.

Prečo sa hanbiť za našu výnimočnosť? Uznávam, že musí byť jednotná spisovná forma pre uľahčenie vzájomného porozumenia, ale to neznamená, že by sme sa mali vzdať vône a chuti materinského jazyka.

I. TRNAVLIKY SÚ PLNOHODNOTNÝM EKVIVALENTOM V SPISOVNEJ SLOVENČINE PRE NEGRAMOTNÝCH (V TRNAVČINE)

METEOROLOGICKÝ

Ket ste zedli granatír,
utekajte na špacír.
Nemosíte vtedy ít,
ket je venku rozbírit.
Vtedy hrajte na klavír.

Inšpiračný granadiersky pochod,
jedlo s názvom, čo vyzýva: No chod!
Za okienkom pozeráme na vložky,
v teplúčku sú skryté ctené zadôčky,
aby sme si mohli užiť dôchod. /OK/

BARNAVÝ /HNEDÝ/

Čukoláda, čukoláda,
každá hepa ta má rada.
Každý frkan, škrkan, špunt
zedól by ta aj za funt,
keby mal dost penez, práda.

Čokoláda, čokoláda,
každá deva ťa má rada.
Každý galgan, krpec, špunt
zjedol by ťa aj za funt.
Keby mal dosť eur, pravda.

JARMEČNÝ

Na trnafsčém rínku
zabíjajú svínku.
Neštorcuj sa, zeber
velikánský céger,
nacohny sa, synku.

Na trnavskom trhovisku
sviňa dostala po pysku.
Neotál'aj, ber sa, synku,
prines aj nám sviňacinku!
Ide tu o bytosť blízku.

PRIMAGNUTÝ

Prepil som si glo-glo-glo
moje nové bicyglo.
Ščúlek chodím peši
a niš ma neteši.
G zemi ma to primaglo.

Môj bicykel v krčme vzlyká
odložený do kútika.
Musím chodiť peši
a nič ma neteši.
Vzala mi ho pijatika!

HARAŠIVÝ

Kurizuj mi, Janko,
máš v tém veľke manko.
Ščúlek je to harašený,
ale šag na tem ništ neny,
ked len tag – pijánko.

Kurizuj mi, Janko,
máš v tom veľké manko.
Vravia tomu harašenie.
Veď to nemusí byť denne,
len občas, piánko.

MRAVOUČNÝ

Špíglsál, Egzecír, Tulipán,
len si ty, kamoško, svoje chrán.
Tulipán, Egzecír, Špíglsál,
nárečí ci už tvój dzetko dál
a to ból velice múdry pán.

Špíglsál, Execír, Tulipán
sú názvy, ktoré si v duchu chráň.
Tulipán, Execír, Špíglsál,
nárečie ti už tvoj dedo dal
a to bol, uver mi, múdry pán.

KAPITALISTICKÝ

Kupovala som mašinku na prézle
a uvidzela – socík je na tem zle.
Padali režimné hodnoty,
nékerým zahráli do nôty.
Zbohatla som o mašinku na prézle.

Kupovala som mlynček
na strúhanku.
Socializmus tápal v tvrdom spánku.
Padali režimné hodnoty,
niektorým zahráli do nôty.
Zbohatla som o mlynček
na strúhanku.

PAČMAGA, NEPI!

Gramblavá Godzila
meskú vežu zhodzila.
Meských hodzín nigdze neny,
šadze božé dopuščený

Asi si moc vypila.
Nešikovná Godila
mestskú vežu zhodzila.
Mestských hodín nikde nieto,
netrápme sa, bratia, pre to,
že trochu viac vypila.

BERNOLÁKOVSKÝ

Gramatika, tašký kriš,
čo ta tahá nýš a nýš.
Tá slovenská, jéjdanénky,
nech si tlstý, lebo tenký,
poradím ci: piš jag víš.

Naša reč znie ako spiež,
vyzváňa a teší, lež,
gramatika, hrozná dýka,
každého z nás sa dotýka.
Poradím: Piš, ako vieš.

CHALLENGE ČILI VÝZVA

Nechoďte do Ameriky,
ale píšte limeriky.
Vymýšľajte ve dne, v noci
s kopca slov sa ďalšie kocí.
Len nesmá byť šiky – miky.

Nechoďte do Ameriky,
ale píšte limeriky.
Vymýšľajte vo dne, v šere
z kôpky slov sa ďalšie derie.
Nesmú však byť šiky – miky.

EŠTEBÁCKÝ

Sedzet, slépký, sedzet,
potom dajte vedzet,
keť si kohút – kikirikí
bude písať limeriky.
Vás by si mal hľadzet!

Sedieť, sliepký, sedieť,
potom dajte vedieť,
keď si kohút – kikirikí
bude písať limeriky.
Na vás by mal hľadiť.

LOLOTAVÝ /BLABOTAVÝ/

Šecký slová začína na ko-pi-je-,
lezú z huby, keď dofajčí, dopije.
Něžeby ich vyblekuvál pošušky,
ón si s nyma otrágluje prédušky.
Možná, že tag kakaruje s pasije.

Všetky slová začína na ko-pi-je-,
z úst ich pľuje, keď dofajčí, dopije.
Něžeby ich produkoval v súkromí,
ako vreštan vylezený na stromy,
utečenec z pralesa či prerie.

JEDUVATÝ

Vymrdzené huby,
nyšt sa ím nelúbí,
zasmát sa nevedzá,
jeduvato hľadzá,
cerá na nás zuby.

Jedovaté mamby
zabijú bez hanby.
Zasmiať sa nevedia,
len po prachoch sľedia,
nafúkané gamby.

NAŠINECKÝ

Často sa mi nepodarí
zahnat prázdno v budelári.
Márne sa mu prihovárám,
čo mi také veci stvára.
Pomôže už len môj starý.

V mojej taške často stenká
ultratenká peňaženka.
Márne sa jej prihovárám,
prečo také veci stvára.
Pomôže len krytá zmenka.

GURMÁNSKÝ

Poteš sa z bárjakéj brkociny,
dokál ci mrak tvój svet nezacíní.
Život ci uteče pod noháma,
hľadaj to veselšie, dokál ta má
a chucí jak kúšček husaciny.

Poteš sa s hocakej drobotiny,
kým si ťa zem skryje pod periny.
Nedovoľ, aby ťa smútok zmámil,
veď život uteká pod nohami,
nech chutí sťa kúsok husaciny.

RADOSTNÝ

Uš sa težme do penzije.
Vačšina sa nedožije.
Tá si bude v nebíčku
skládat smíšnu básnyčku.
Aspom trocha poézie.

Už sa tešme do penzie.
Väčšina sa nedožije.
Tá si bude v nebíčku
pisať smiešnu básničku.
Aspoň trocha poézie.

OTRTÚLENÝ

Z Originál hrušku – Spiš
kopu vecí vybavíš.
Vypáda jag čistá voda.
Beda, keď ti ruky podá.
Originál hruška! Spiš?

S Originál hruškou – Spiš
veľa vecí vybavíš.
Vyzera sťa čistá voda.
Beda, keď ti ruky podá.
Originál hruška! Spiš?

PUBERTÁLNÝ

Šeličo by scelo
moje hrišné telo.
Márne šušká duša,
nech furt nepokúša,
keď už osprostelo.

Všeličo by chcelo
moje hriešne telo.
Márne šepká duša,
nech ma nepokúša,
keď už osprostelo.

FODBALISTICKÝ

V dlhých cínoch katedrál
svoje školské gace dral.
Úprimne neznášal Slovanistu,
leš Spartak miloval z lásku čistú.
Ftedy ešče fér plej hrál.

V dlhých tieňoch katedrál
svoje školské gate dral.
Úprimne neznášal Slovanistov,
no Spartak miloval láskou čistou.
Vtedy ešte fair play hrál.

II. KEŽ SI UŽ NAZREL DO TAJOV TRNAVČINY, TROCHU V NEJ ZGRAMOTNEL, MÔŽEME POKRAČOVAŤ IBA V ORIGINÁLI:

ÓDA NA ONÉ

Naše slofko oné,
to má šecký vóne.
Multifunkčné. Vydá sa
do každého počasá.
Má chut po bombóne.

FRIVOLNÉ DEJINY

My zme tí nevdační dzedziči.
Bernolák sem-tam z nás zakričí.
Do si už pamatá dejiny,
chodzili z mesta do dzedziny.
Ščuleky tancujú pri tyči.

DO NÁM ŠLOHÓL DZ

Kerá podvadžnoha nám dz závidzela,
ket sa slovenčina ot buriny plela.
Dzetkovci aj dzeci, dzifčence z dzedziny,
šadze dzivo chráná ten poklat jedziný.
Bez dz by zme boli jag duša bes tela.

POŠČANÉ ŠČ

Naše šč si Rusi poščali,
f poléfke šči ščedro máčali.
Možno sa im doščuleky ščikúta,
ruščina je na to šč už zvyknutá
alebo sú takí neznaľí?

BÁSNÝK – BASNÝK

Keď básnyka strčá do basy,
už sa z nej len basnýk ohlási.
S fusakél mu trčá maličky,
píše tam len smutné basnyčky.
Nestrkajte básnyka do basy.

Ščebotavé šč nás ščedro ščigolilo.
Ššaščin, Oščadnica šuščali tag milo.
Ludovít sa možno nescel volat Ščúr,
neschválil by mu to ani Fándly Jur.
Tak šč ščipku trnavčinu opščastnilo.

KAMENNÉ ZVÁDZANÝ

Ket ta bude zvädzat už len zvodný
kamen,
už je s tebu dzifča, už je s tebu amen.
Dze je tá žena – vamp, jejéj nápadnýci?
Nékerí sú v nebi a ostatní... Svíci
négdze v dälke aspom malý plamen?

ODOČŮVANÉ DZESIK VENKU

Ón je taký cibazol, ona čččetula.
Ten picino cintlavý po nej oči gúlá.
Nedala bych já veru zanho moju céru,
aj keby ból jedziný, nech ho čerti berú!
Vidzeli ste nékedy už vačého trula?

TRÓJSKY

Nigdo tag nestene
jag dzifča nescené.
Jako tñn po rúži
chlapčisko zatúži
po krásnej Helene.

RECEPT NA ŽÁDOSCIVOST

Cila sa zle cíčila,
cit hu sfarbil do bíla.
Aj curignút scela
pred žádoscu tela.
S cukrovým sa sýčila.

Trnavský samosprávny kraj

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

HUMOR_ZASINÁČ.SK 2011

Zborník Fóra humoristov

Zostavila:

Benjamína Jakubáčová

Zodp. redaktor:

Lívia Koleková

Ilustrácie:

Ivan Košický, Marián Makar Mrva,
Vojto Haring

Vydala:

Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave

Miesto vydania:

Trnava

Rok:

2011

Rozsah:

52 strán

ISBN 978-80-88695-29-5